ปกิณกะธรรมและประวัติพระคณาจารย์

เพชรหึงษ์ บางกอบัว

อนุสรณ์

งานพระราชทานเพลิงศพ

พระครูสมุทรวรวุฒาจารย์ *(บุษย์ ชิโต)*

ณ. เมรุวัดบางกระเจ้านอก ตำบลบางยอ อำเภอพระประแดง

จังหวัดสมุทรปราการ

วันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ.๒๕๓๐ เวลา ๑๗.๐๐ น.

คำนำ

เนื่องในงานพระราชทานเพลิงศพ พระครูสมุทรวรวุฒาจารย์ *(บุษย์)* ซึ่งเป็นพระเถระผู้ใหญ่ มีทั้งคุณวุฒิและวัยวุฒิ อันประกอบไปด้วยคุณธรรม วิหารธรรม จึงเป็นที่เคารพนับถือของบรรดาศิษยานุศิษย์ ญาติมิตร และประชาชนเป็นอันมาก ตลอดจนกระทั่งพระสงฆ์สามเณรด้วย

เมื่อท่านได้ละโลกนี้ไปแล้ว สมควรที่จะร่วมกันบำเพ็ญกุศลทักสินานุปทานกิจ เพื่ออุทิศถวายเป็นปุพพเปตพลี แด่ท่านหลวงปู่ผู้ล่วงลับไปแล้วนั้น และในการพระราชทานเพลิงศพครั้งนี้คณะเจ้าภาพได้มาปรารภว่าจะพิมพ์หนังสือประวัติพระคณาจารย์ **สายเพชรหึงษ์ - บางกอบัว และปกิณณกธรรม** แจกเป็นอนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพหลวงปู่บุษย์ ครั้งนี้นั้น

ข้าพเจ้าเห็นดีเห็นชอบด้วย เพราะเรื่องของประวัติพระที่ทำประโยชน์แก่ชาติศาสนา อันเป็นประโยชน์ส่วนรวม ย่อมสำคัญมาก สมควรจะบันทึกจารึกไว้เป็นเกียรติประวัติบางคนมองข้ามไปเสียหมดหาได้ทำประวัติไว้ไม่ ตายแล้วก็หมดไปศูนย์ไป บางคนไปถามว่าปู่ชื่ออะไร เขาจะบอกว่าไม่ทราบว่า **ตา ยาย** ชื่ออะไร เขาจะบอกว่าไม่ทราบอีก นับประสาจะไปรู้ความเป็นมาของปู่ **ย่า ตา ยาย** แม้แต่ชื่อก็ยังไม่ทราบเสียแล้ว

เพราะฉะนั้นการที่เขียนประวัติพระคณาจารย์วัดต่างๆ ในเกาะพระประแดงขึ้นไว้ก็เพื่อจะให้บรรดาศิษย์ญาติมิตร และประชาชนได้รู้ว่าผู้ที่เป็นเจ้าของประวัติชื่ออะไร ฉายาอะไร นามสกุลอะไร เกิดวันเดือนปีอะไรเกิดที่ไหน เป็นลูกเต้าเหล่าใคร ภูมิลำเนาอยู่ที่ไหน อาชีพอะไร มีใครเป็นพี่เป็นน้อง ศึกษาภาษาไทยที่ไหนได้ความรู้มากน้อยอย่างไร ก็ทำให้รู้เรื่องความเป็นมา มีความรู้พิเศษอะไร สร้างความดีไว้อย่างไร เมื่ออ่านประวัติแล้วก็จะทราบได้ดีเพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีแก่อนุชนคนรุ่นหลังจะได้ถือเอาเป็นแนวทางปฏิบัติ และศึกษาสืบต่อไป

ข้าพเจ้าขออนุโมทนาในกุศลจิตเจตนาของคณะเจ้าภาพ และคณะศิษย์ที่มีความกตัญญู กตเวทีต่อท่าน**พระครูสมุทรวรวุฒาจารย์ *(บุษย์)*** นอกจากประวัติแล้วยังมีคติธรรม คติพจน์ อันเป็นหลักธรรมในพุทธศาสนา ให้ประโยชน์แก่ผู้อ่านไม่มากก็น้อย ย่อมเป็นผลของธรรมทาน อันประเสริฐอีกโสดหนึ่ง หากบุญกุศลอันใดที่คณะเจ้าภาพพร้อมด้วย ญาติมิตร ศิษย์ทั้งหลายได้ร่วมกันบำเพ็ญมาตั้งแต่ต้นจนวาระสุดท้าย จงเป็นผลดลบันดาลให้บุญนั้นสำเร็จเป็นประโยชน์สมบัติแด่หลวงปู่บุษย์ ผลเทิ้ม ในสัมปรายภพนั้นๆ ทุกประการเทอญ

พระราชวิริยาภรณ์

เจ้าอาวาสวัดกลางวรวิหาร
เจ้าคณะจังหวัดสมุทรปราการ

คำปรารภ

ในงานพระราชทานเพลิงศพหลวงปู่ **พระครูสมุทรวรวุฒาจารย์** *(บุษย์ ชิโต)* ณ เมรุวัดบางกระเจ้านอก ตำบลบางยอ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ในวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๓๐ อาตมาคิดว่าจะแจกของอะไรสักอย่างเป็นที่ระลึก เมื่อมาพิจารณาดูแล้วว่า การแจกอะไรก็ไม่ดีเท่ากับแจกหนังสือธรรมะ เพราะเป็นทานอันประเสริฐ จึงตกลงจะพิมพ์หนังสืออันเกี่ยวแก่คติธรรมและประวัติพระคณาจารย์ในเกาะพระประแดง หรือเส้นทางเพชรหึงษ์ บางกอบัว รวม ๑๓ วัด พร้อมด้วยวัตถุมงคลของท่านเป็นตัวอย่าง เพื่อแจกเป็นธรรมบรรณาการแก่ผู้ที่มาสักการะศพในงานนี้

อาตมาจึงได้มอบให้**อาจารย์ ช.ชวนเชย** ไปหาประวัติมาลงพร้อมกับคติธรรม คำไว้อาลัยและเบ็ดเตล็ดต่างๆ ที่เห็นว่าจะเป็นประโยชน์แก่บรรดาศิษยานุศิษย์ญาติมิตร และประชาชนคนรุ่นหลังไม่มากก็น้อย

ขอขอบ**พระคุณพระเดชพระคุณพระราชวิริยาภรณ์** เจ้าคณะจังหวัดสมุทรปราการ กรุณาเขียนคำนำเพื่อให้หนังสือนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น อาตมาเห็นว่าหลวงปู่เป็นพระเถระที่ประกอบด้วยเมตตาธรรม และกรุณาธรรมอย่างสูง เป็นที่ตั้งแห่งความเคารพสักการะของสัทธิวิหาริกอันเตวาสิกและสาธุชนโดยทั่วไป ตลอดทั้งเป็นที่นับถือคุ้นเคยของพระเถรานุเถระชั้นผู้ใหญ่ผู้น้อยเป็นจำนวนมาก

ดังนั้นในงานพระราชทานเพลิงศพครั้งนี้ คงจะมีพระสงฆ์สามเณรและบรรดาศิษย์ตลอดสาธุชนมาสักการะศพกันมากพอสมควร หากสิ่งใดขาดตกบกพร่องหรือผิดพลาด คณะเจ้าภาพขอน้อมรับและกราบขออภัยมาในโอกาสนี้ด้วย

บุญกุศลอันใดที่**ท่านพระครูสมุทรวรวุฒาจารย์** *(บุษย์)* ได้สร้างสมอบรมมาตั้งแต่ต้นจนอวสานแห่งชีวิตก็ดี และคณะเจ้าภาพพร้อมด้วยบรรดาศิษย์ญาติมิตรและสาธุชนได้บำเพ็ญอุทิศถวายในครั้งนี้ก็ดี จงมารวมพลังเป็นพลวะปัจจัยผลักดันดวงวิญญาณของท่านพระครูสมุทรวรวุฒาจารย์ *(บุษย์)* ไปสู่สุคติภพสมดังเจตนาปรารภทุกประการ

"พระครูปลัดมนู ถาวโร"

หมายรับสั่งที่ ๑๔๘๖

(แบบ ค.)
สำนักพระราชวัง

๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๐

พระราชทานเพลิงศพ พระครูสมุทรวรวุฒาจารย์ *(บุศย์ ชิโต)* อดีตเจ้าอาวาสวัดบางกระเจ้านอก ณ เมรุวัดบางกระเจ้านอก ตำบลบางกระเจ้า อำเภอพระประแดง จังหวัดสุมทรปราการ

วันอาทิตย์ที่ ๑ มีนาคม ๒๕๓๐ เวลา ๑๗.๐๐ น. **พระราชทานเพลิง**

วิชัย/พิมพ์/ทาน.

วัน	หน้าที่ พนักงานพระราชพิธี
	นำหมายเรียน เจ้าภาพศพ พระครูสมุทรวรวุฒาจารย์ เพื่อทราบเครื่องพระราชทานเพลิง และเจ้าพนักงานผู้เชิญมานี้เจ้าภาพไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายอย่างใดทั้งสิ้น

ทั้งนี้ ให้จัดการตามหน้าที่และกำหนดวันตามรับสั่งอย่าให้ขาดเหลือ ถ้าสงสัยก็ให้ถามผู้รับรับสั่งโดยหน้าที่ราชการ

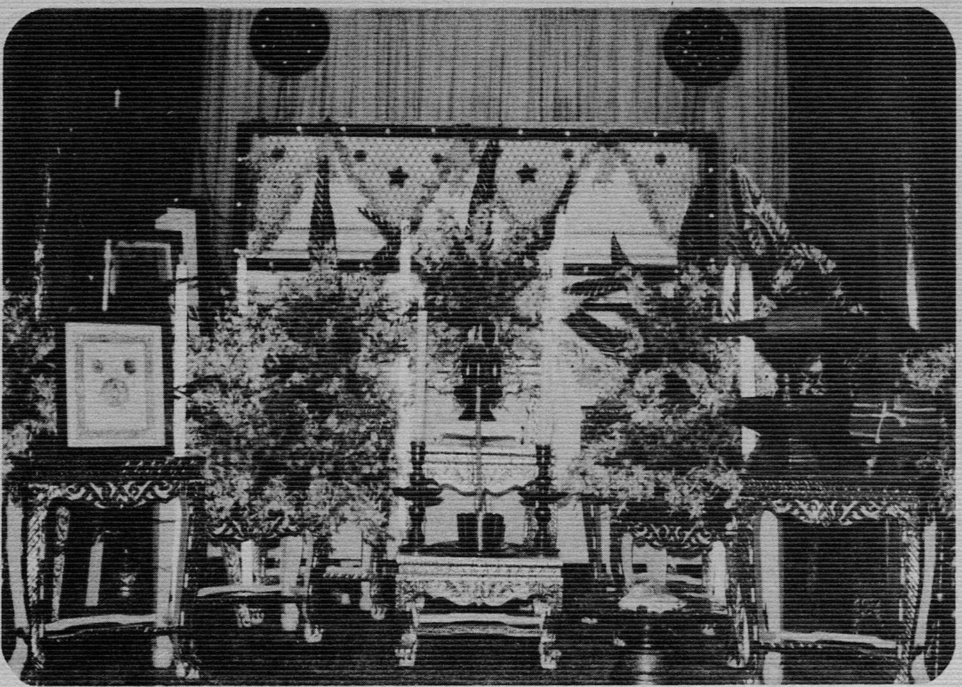
ผู้รับสั่ง

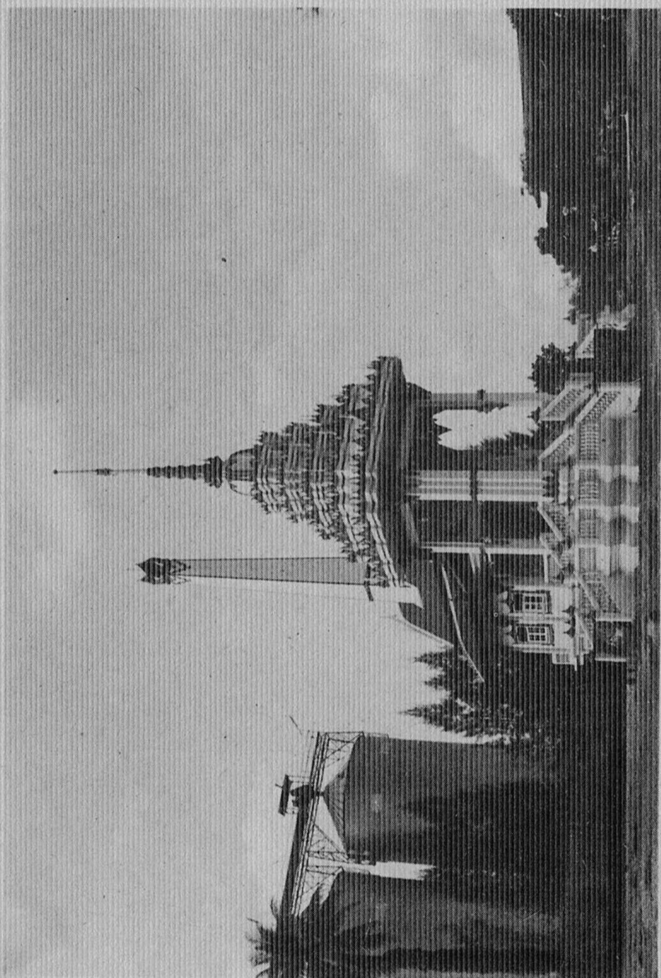
พระครูสมุทรวรวุฒาจารย์ (บุษย์)

ชาตะวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๓๑

มรณะวันที่ ๒๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๔

ตั้งศพบำเพ็ญกุศลสวดพระอภิธรรม

ประวัติ

อดีตเจ้าอาวาสวัดบางกระเจ้านอก เจ้าคณะตำบลบางยอ - บางกระเจ้า อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

พระครูสมุทรวรวุฒาจารย์ เดิมชื่อบุษย์ นามสกุล **ผลเทิ้ม** เกิดวันอังคาร เดือน ๓ ปีชวด ตรงกับวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๓๑ ณ บ้านบางกระเจ้า ตำบลบางยอ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ บิดาชื่อ**เทิ้ม** มารดาชื่อ**สุด ผลเทิ้ม** มีพี่น้องร่วมท้องรวม ๔ คน คือ ๑. **นางแป้น รอดเจริญ** ๒. **นางซิว รอดเจริญ** ๓. **นายมั้ง ผลเทิ้ม** ๔. **หลวงพ่อบุษย์ ผลเทิ้ม**

ท่านเป็นคนสุดท้อง หรือสุดท้ายของ**คุณพ่อเทิ้ม** และ**คุณแม่สุด** จึงเป็นที่รักใคร่โปรดปรานมากเป็นพิเศษ เวลาพ่อแม่เข้าวัดฟังเทศน์ฟังธรรมมักจะติดตามไปด้วยเสมอ เมื่อถึงวันประเพณีทางศาสนาเช่นสงกรานต์ สารท ตรุษ ท่านก็ไปร่วมทำบุญตักบาตรด้วยเป็นประจำ จึงเป็นเหตุให้ท่านมีนิสัยติดวัดติดพระมาแต่ยังเล็กๆ ตระกูลของท่านเป็นชาวพุทธ มีศรัทธามั่นคงต่อพุทธศาสนา เมื่อตอนเยาว์วัยได้ศึกษาภาษาไทยที่วัดกองแก้วบ้าง ที่วัดบางกระเจ้ากลางบ้าง และที่วัดบางกระเจ้านอกบ้าง เพราะญาติผู้ใหญ่มีความคุ้นเคยกับท่านสมภารทั้งสามวัด

ในสมัยนั้นหาที่เรียนที่ศึกษายาก โดยมากจะไปเรียนกันตามวัดมีพระเป็นผู้สอน ท่านมีนิสัยเป็นคนขยันอดทนจึงเรียนพออ่านออกเขียนได้ ต่อมาบิดาได้นำท่านมาฝากกับพระให้บวชเณร ณ วัดสามพระยา กรุงเทพมหานคร เรียนภาษาไทยต่อและเรียนพระปริยัติธรรมด้วย บิดามารดามีอาชีพในการทำสวน ท่านได้สึกจากเณรกลับมาช่วยพ่อแม่ประกอบอาชีพในการทำสวน ต่อมาบิดามารดาอยากจะให้บุตรได้ดีมีวิชาความรู้ จึงได้พาไปฝากอยู่ในวังกับพระองค์เจ้าพร้อม จึงทำให้มีนิสัยชาววังติดมาท่านจึงมีกิริยามารยาทเรียบร้อย อ่อนโยน และนิ่มนวล ยิ่งไปหัดละครก็มักจะแสดงเป็นตัวนาง

ดังนั้นเวลาจะพูดจะเจรจา จะเดินจะเหิน อ่อนช้อยเรียบร้อย อ่อนโยนคล้ายกุลสตรี แต่จิตใจเข้มแข็ง เพราะฝึกกรรมฐานและฝึกจิตมาอย่างดี ถ้าจะเปรียบกับ**เจ้าคุณนรฯ** ก็ละม้ายคล้ายคลึงกันต่างกันแต่อยู่กรุงเทพฯ กับอยู่บ้านนอก **เจ้าคุณนรฯ**

อยู่วัดหลวง **หลวงพ่อบุษย์**อยู่วัดราษฎร์เท่านั้น ส่วนคุณธรรมอย่างเดียวกันไม่แพ้กันแน่นอน

จะขอกล่าวสมัยที่อยู่ในวัง ท่านมีอายุ ๑๘ ปี เป็นหนุ่มรูปหล่อ เพราะผิวพรรณท่านขาวเหลืองสูงโปร่ง เป็นที่รักใคร่ของคนทั่วไป ถึงจะมีเพศตรงข้ามมาขอสมานไมตรีท่านก็ยังไม่คิด เพราะตั้งใจว่าจะบวชพระทดแทนคุณบิดามารดาก่อน ทั้งเวลานั้นท่านอายุ ๑๘ ก็จะต้องถูกเกณฑ์ทหารลูกหมู่ แต่ท่านกลับได้รับยกเว้นเป็นกรณีพิเศษไม่ต้องเป็นทหาร

ต่อมาพออายุได้ ๒๐ ปีบริบูรณ์ก็ลาออกจากวังมารับการบรรพชาอุปสมบท **ณ พัทธสีมาวัดบางกระเจ้ากลาง หลวงพ่อต่วน**เป็นอุปัชฌาย์ **อาจารย์สิน** เป็นกรรมวาจาจารย์ **อาจารย์คำ**เป็นอนุสาวนาจารย์ บวชแล้วอยู่วัดบางกระเจ้ากลาง แล้วย้ายไปอยู่วัดด่าน ยานนาวา ศึกษาวิทยาคมกับ**หลวงพ่อคง** หลวงพ่อคงท่านเชี่ยวชาญในด้านอาคมเวท ท่านนั่งเรือศิษย์พายหัวพายท้าย ฝนตกรอบตัวท่าน ที่ตรงท่านไม่ตก จนมีข่าวลือกันว่าท่านกำบังฝนได้

หลวงพ่อบุษย์ก็เรียนที่นี่บ้างที่โน่นบ้างที่นั่นบ้างเพื่อหาวิชาความรู้ แล้วก็ลาเพศออกมาราว พ.ศ.๒๔๕๒ ไปอยู่ดูโลกได้พักหนึ่ง เห็นความวุ่นวายของโลก จึงได้กลับเข้าสู่ใต้ร่มบารมีธรรมอีกครั้งหนึ่ง ณ พัทธสีมาวัดบางกระเจ้ากลาง อุปัชฌาย์อาจารย์ก็คงชุดเดิม คือ **พระครูวิบูลย์ธรรมคุต** *(ต่วน)* วัดกองแก้ว เป็นอุปัชฌาย์ **พระครูลีลานุวัติคุณ** *(สิน)* วัดบางกระเจ้ากลาง เป็นกรรมวาจาจารย์ **พระอาจารย์คำ** วัดบางกระเจ้านอก เป็นอนุสาวนาจารย์

มีนามใหม่ในทางพระศาสนาว่า **"ชิโต"** แปลว่า ผู้ชนะแล้ว บวชแล้วก็ได้อยู่จำพรรษา ณ วัดบางกระเจ้ากลางราว พ.ศ.๒๔๖๒ ประพฤติปฏิบัติเคร่งครัดต่อพระธรรมวินัย ศึกษาพระปริยัติธรรมสอบได้นักธรรมชั้นตรี อยู่ได้ ๒ พรรษาก็ย้ายไปอยู่วัดไพชยนต์พลเสพเมื่อพ.ศ.๒๔๖๔ เรียนนักธรรมต่อที่วัดไพชยนต์บ้าง ที่วัดโปรดเกสบ้าง เรียนนักธรรมโทและนักธรรมชั้นเอกด้วย แต่สอบไม่ได้ ท่านขวนขวายหาเวลาไปเรียนในสำนักต่างๆ จนแตกฉานในพระธรรมวินัย ต่อมาได้รับสมณศักดิ์เป็นพระสมุห์บุษย์ของพระครูบวรวิมุต*(บุญ)* ได้เป็นครูสอนนักธรรมที่วัดไพชยนต์ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ พระราชวีริยาภรณ์ *(สวัสดิ์)* เคยเป็นศิษย์เรียนนักธรรมชั้นตรีจากท่าน มีสมณศักดิ์สูงกว่า เป็นเจ้าคณะอำเภอ มีตำแหน่งปกครองสูงกว่า

เห็นท่านไปที่ไหนต้องเข้าไปกราบท่านก่อน ท่านอยู่วัดไพชยนต์พลเสพ ช่วยกิจพระศาสนาในด้านสอนนักธรรมกับพระเณร และเป็นครูสอนภาษาไทยกับเด็กนักเรียนอีกด้วย เมื่อพ.ศ.๒๔๗๒ ก็ย้ายจากวัดไพชยนต์พลเสพมาช่วยอาจารย์คำวัดบางกระเจ้านอกได้ด้านการสอน เพราะอาจารย์คำเป็นทั้งญาติเป็นทั้งอาจารย์ จนถึงพ.ศ.๒๔๗๕

ต่อมาทางวัดบางน้ำผึ้งในมีพระมีเณรมาก หลวงพ่อสายบัว นิลพัฒน์ จึงได้อาราธนาท่านมาอยู่ที่วัดบางน้ำผึ้งใน เพื่อช่วยงานด้านศึกษา ท่านได้เป็นครูสอนพระปริยัติธรรมและสอนนักเรียนภาษาไทยด้วย ท่านเป็นเพียงนักธรรมชั้นตรี แต่สอนได้ถึงชั้นโทชั้นเอก และผลปรากฏว่ามีลูกศิษย์สอบไล่ได้ทั้งนักธรรมโทและนักธรรมชั้นเอกอยู่ช่วยกิจพระศาสนา ประเทศชาติบ้านเมือง สร้างชื่อเสียงเกียรติคุณให้แก่วงการศึกษา ทั้งคดีโลกและคดีธรรม มีลูกศิษย์ลูกหามากมาย เพราะท่านเป็นคู่สวดด้วยอยู่ที่นั่นรวม ๑๘ พรรษา

ต่อมาเมื่อ พ.ศ.๒๔๙๓ อาจารย์คำวัดบางกระเจ้านอก ถึงซึ่งมรณภาพ ก็ว่างเจ้าอาวาสลงญาติโยมในเขตบางกระเจ้า–บางยอ พร้อมกับทางการคณะสงฆ์ ได้อาราธนาท่านมาปกครองวัดถึงแม้ว่าวัดบางกระเจ้านอกจะเป็นวัดเล็ก ยังค่อยพัฒนาอีกมากก็จริง แต่ความจำเป็นมาบังคับเพราะอาจารย์คำก็เป็นญาติเป็นอาจารย์ด้วย อีกทั้งวงศาคณาญาติก็อยู่ในเขตนั้นมาก เปรียบเหมือนวัดต้นตระกูลก็ว่าได้ จึงตกลงปลงใจรับอาราธนาย้ายจากวัดบางน้ำผึ้งใน มาปกครองพระเณรและศิษย์วัดรักษาการต่อไป และในพรรษานี้เองก็ได้รับตราตั้งตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดบางกระเจ้านอก วันที่ ๑๒ กันยายน พ.ศ.๒๔๙๔

วิสัยของคนดีไม่ว่าจะไปอยู่ที่ไหน ก็ต้องทำดีในที่นั้นทุกแห่งทุกหนไป ท่านถือคติว่า "อยู่ให้เขารัก จากให้เขาอาลัย ไปให้เข้าคิดถึง"

ดังนั้นทุกแห่งที่ท่านจากไป บรรดาศิษยานุศิษย์ญาติมิตรและประชาชนที่เคารพนับถือต่างก็อาลัยอาวรณ์เสียดายไม่อยากให้ท่านจากไป เมื่อท่านมาอยู่ปกครองวัดบางกระเจ้านอก ก็เริ่มปฏิวัติพัฒนา ปรับปรุงจัดระเบียบใหม่ วางกฎกติกาของวัดใหม่ เร่งเปิดการศึกษาให้พระเณรและศิษย์วัดได้ศึกษาพระธรรมวินัย แก้ไขให้ดีขึ้นในองค์การต่างๆ เร่งรัดพัฒนาทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจเจริญขึ้นโดยลำดับ สร้างสรรค์ปฏิสังขรณ์ถาวรวัตถุไว้หลายอย่าง เช่นสร้างอุโบสถใหม่ สร้างกุฎิ ปรับปรุงศาลาการเปรียญและอื่นๆ อีกหลายอย่างเดิมมีพระ ๓–๔ องค์จำพรรษา แต่พอท่านมาอยู่มีพระเป็น

สิบๆ มีเณรมีศิษย์เพิ่มขึ้น มีประชาชนศรัทธาเลื่อมใส ช่วยสละปัจจัยซ่อมสร้างทุกครั้งทุกคราวไป

หลวงปู่บุษย์มีปฏิปทาศีลาจารวัตรอันดีงาม มีเมตตากรุณาเป็นวิหารธรรม โอบอ้อมอารีเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่บุคคลทั่วไป ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง เข้าได้กับชนทุกชั้น คุณความดีท่านได้สร้างไว้มาก ย่อมจะได้รับผลตอบแทนคือ

พ.ศ. ๒๕๑๑ เป็นเจ้าคณะตำบลบางยอและบางกระเจ้า

พ.ศ. ๒๕๑๓ เป็นพระอุปัชฌาย์

พ.ศ. ๒๕๑๔ เป็นพระครูสัญญาบัตรที่ "พระครูสมุทรวรวุฒาจารย์"

จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี เวลาวารีย่อมไม่คอยใคร จึงเป็นเหตุให้สังขารของท่านชราภาพลงไปตามกาลเวลา อันเป็นไปตามธรรมดาของสังขาร เมื่อมีเกิดก็มีแก่ มีเจ็บมีตายเป็นที่สุด ครั้นถึงเดือนกรกฎาคม ๒๕๒๔ พอเข้าพรรษาแล้วรู้สึกว่าโรคลมมักจะเข้ามาแทรกซ้อน ทำให้กระเสาะกระแสะ บรรดาศิษย์ญาติมิตร ก็คอยเฝ้าดูแลอาการ อาหารพอฉันได้บ้างแต่ได้น้อยลงมาก ต่างก็ช่วยกันพยาบาลรักษาตามสมควร

ครั้นมาถึงเดือนสิงหาคมปีเดียวกันนั้น โรคลมก็เกิดกำเริบขึ้นอีก แต่ก็ไม่สู้จะมากเท่าไรนัก พอมาถึงวันที่ ๒๔ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๒๔ ท่านก็ถึงซึ่งมรณภาพด้วยอาการอันสงบ "คล้ายผลไม้ที่สุกงอมก็จักหลุดปากปลิงฉะนั้น" เพราะโรคชรา สิริอายุได้ ๘๐ ปี ๕ เดือน ๒๘ วัน ๕๒ พรรษา

ท่านได้จากไปแล้วอย่างชนิดไม่มีวันกลับ ได้แต่ทิ้งความอาลัยรักไว้ในเบื้องหลัง ร่างกายและชีวิตย่อมย่อยยับไป แต่คุณงามความดีที่ท่านสร้างไว้ หาได้ย่อยยับดับสูญไปไม่ ยังเป็นอมตะอยู่คู่กับโลก และยังอยู่ในความทรงจำของบรรดาศิษย์ญาติมิตรและประชาชนมิรู้ลืม สมกับภาษิตที่ว่า

รูปํ ชีรติ — มจฺจานํ
นามโคตฺตํ — น ชีรติ.
ร่างกายของสัตว์ — ย่อมย่อยยับไป
แต่ชื่อแลสกุล — หาได้ย่อยยับไปไม่

คำกลอนไว้อาลัย หลวงปู่บุษย์

โอ้พระคุณ อุ่นเกล้า ของชาวศิษย์
มาด่วนปลิด ชีพลง ปลงสังขาร
พระคุณอยู่ ชูชื่น ทุกคืนวัน
ให้ศิษย์นั้น ได้ดี มีวิชา
พระคุณม้วย ก็เปรียบด้วย ร่มโพธิ์ขาด
แสนอนาถ ยิ่งนัก เป็นหนักหนา
มัจจุราช ร้ายอัปรีย์ พลีชีวา
มาฉุดคร่า ให้พลัดพราก ไปจากเรา
ลูกขาดพ่อ ท้อแท้ แก้ไม่ตก
เหมือนเอาครก กลิ้งชู ขึ้นภูเขา
ใครจะช่วย หยิบยก ให้อกเบา
สุดแสนเศร้า รันทด สลดใจ
อนิจจา สังขารา ไม่แท้เที่ยง
จะหลีกเลี่ยง จากปรวนแปร สุดแก้ไข
เกิดมาแล้ว ทุกคน ไม่พ้นตาย
เด็กผู้ใหญ่ ไพร่ผู้ดี มีหรือจน
หลวงปู่บุษย์ บริสุทธิ์ ด้วยศีลา
มีศรัทธา เสริมสร้าง ทางกุศล
ถึงตัวตาย ชื่อยังอยู่ ฟูสกล
ประเสริฐล้น ด้วยผลงาน การทั้งปวง
ท่านสร้างสรรค์ ความดี มีประโยชน์
เสียงอุโฆษ ก้องไป อันใหญ่หลวง
เป็นตัวอย่าง อนุชน คนทั้งปวง
ชีวิตร่วง ชื่อยังอยู่ คู่โลกา
แสนเสียดาย อาลัยรัก หลวงปู่บุษย์
มาสิ้นสุด ดับลง ปลงสังขา
ศิษย์ทุกคน โศกเศร้า เฝ้าโสกา
เที่ยวมองหา แลไม่เห็น เหมือนเช่นเคย
เช้าและเย็น ยังเห็นอยู่ ที่กุฏี

มาบัดนี้	ไม่เห็นหน้า	นิจจาเอ๋ย
ไปไม่กลับ	หลับไม่ตื่น	ไม่ฟื้นเลย
โอ้กรรมเอ๋ย	เคยสร้าง	ไว้ปางใด
หลวงปู่อยู่	ดูดุจ	ประทีปแก้ว
ได้วาวแวว	ส่องสว่าง	กระจ่างใส
มาบัดนี้	ประทีปดับ	ล่วงลับไกล
ศิษย์อาลัย	คิดถึง	คะนึงครวญ
เมื่อคิดมา	คิดไป	ไม่วายโศก
เหมือนเดือนดับ	ลับโลก	โศกกำศวร
ให้แลเหลียว	เปลี่ยวเปล่า	เฝ้ารัญจวน
ศิษย์คร่ำครวญ	มองหา	แต่อาจารย์
เหมือนร่มโพธิ์	ถูกฟ้าฟาด	ขาดกระจาย
หมดร่มไทร	ที่พึ่งพา	แทบอาสัญ
ต่อนี้ไป	จะได้ใคร	แทนอาจารย์
แสนสงสาร	หลวงปู่บุษย์	สุดอาลัย
ขออำนาจ	บุญกุศล	ผลที่สร้าง
มาอำนวย	ช่วยนำทาง	สว่างไสว
จงไปดี	มีทาง	สว่างใจ
ศิษย์ทั้งหลาย	ยึดมั่น	กตัญญู
แสดง ก-	ตเวที	ต่อพระคุณ
บำเพ็ญบุญ	ร่วมช่วย	อย่างสวยหรู
อุทิศให้	อาจารย์	ท่านหลวงปู่
มารับรู้	โมทนา	ผลาทาน
ขอให้ดวง	วิญญาณ	หลวงปู่บุษย์
เข้าสู่จุด	เมืองแมน	แดนสวรรค์
ในสัมป-	รายภพ	สบพิมาน
ทิพย์สถาน	สมบัติ	สวัสดี

"คณะศิษย์"

ช. ชวนเชย ผู้ประพันธ์

คติธรรม
เรื่อง การช่วยกัน

ดูเหมือนธรรมชาติที่สร้างมนุษย์ มันจะส่งมนุษย์ที่มันสร้างขึ้นมานั้น จะต้องมีหน้าที่สำคัญประจำตัวกล่าวคือ การช่วยเหลือตนเอง และการช่วยเหลือผู้อื่น มันจึงสร้างอวัยวะที่จำเป็นเพื่อการนี้ไว้ ๕ ชิ้น ซึ่งทางพระท่านให้ชื่อว่าปัญจสาขา คือ มีมือ ๒ ข้าง เท้า ๒ ข้าง ศีรษะ ๑ สิ่งทั้ง ๕ ประการนี้ ถือว่าเป็นหลักสำคัญในการช่วยเหลือ ไม่ว่าในกรณีช่วยตนหรือกรณีช่วยผู้อื่น

การช่วยกันเป็นคุณธรรมที่มีความสำคัญและมีความจำเป็นสำหรับหมู่ซึ่งเราบัญญัติว่า สังคม สังคมมนุษย์ที่ยังเกาะกุมกันอยู่ได้ ตั้งแต่ครอบครัวขึ้นไปจนถึงประเทศชาติ ตลอดขึ้นไปถึงระดับโลก ไม่แตกสลาย ไม่กระจัดกระจาย ก็เพราะอาศัยคุณธรรมคือ การช่วยกันเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวไว้ทั้งสิ้น เรื่องนี้เห็นได้ง่าย ดูไม่เป็นปัญหาแต่อย่างใด แต่ที่น่าเป็นปัญหานั้นอยู่ตรงที่ว่า การช่วยกันนั้น ควรจะตั้งหลักไว้อย่างใด หรือควรจะวางต้นแบบไว้เป็นไฉนเพราะถ้าขืนปล่อยให้ปัญญาชนในปัจจุบันกล่าวตามภูมิปัญญาของตน ๆ น่าที่จะตีกันตายและน่าจะหาข้อยุติไม่ได้ด้วย ดังนั้นจึงต้องหันไปหาหลักดั้งเดิมของท่านแต่ปางก่อน

ท่านแต่ปางก่อนได้ตั้งหลักการช่วยกันไว้ กล่าวโดยรูปธรรมาธิฏฐาน ได้เป็นหลัก ๓ ประการ คือ ๑. การสร้างสรรค์ ๒. การบำรุงรักษา ๓. การกำจัดปัดเป่าสิ่งที่เป็นพิษเป็นภัย หลักทั้ง ๓ ประการนี้ข้าพเจ้าถอดเอามาจากลัทธิศาสนาพราหมณ์ ในลัทธิศาสนาพรหมณ์กล่าวถึง เทพเจ้า ๓ องค์มีหน้าที่สร้างโลกและคุ้มครองโลก เทพเจ้าทั้ง ๓ องค์นั้นคือ ๑. **พระพรหม** มีหน้าที่สร้างโลกคือหมู่มนุษย์ ๒. **พระศิวะหรือพระอิศวร** มีหน้าที่บำรุงรักษา ๓. **พระวิษณุหรือพระนารายณ์** มีหน้าที่กำจัดปัดเป่าสิ่งที่เป็นพิษเป็นภัย การช่วยกันตามหลักทั้ง ๓ ประการนั้น ต้องถือว่าเป็นหลักประจำโลก ยังเป็นหลักยั่งยืนมาจนกระทั่งบัดนี้ และยังไม่มีผู้ใดคัดค้านโดยชอบว่าเป็นการไม่ถูกต้อง

ข้าพเจ้าขอพูดแถมเป็นการส่วนตัวสักเล็กน้อย เพื่อเสนอแนะให้พิจารณา กล่าวคือ ในหลักข้อที่ ๓ อันได้แก่กำจัดปัดเป่าสิ่งที่เป็นพิษเป็นภัย ตามหลักข้อนี้ท่านให้หลักการกำจัดสิ่งที่เป็นพิษเป็นภัยไว้ ๒ วิธีคือ **วิธีปัด** กับ **วิธีเป่า** วิธีปัดต้องใช้

มือใช้เท้าซึ่งเรียกกันในปัจจุบันว่าต้องใช้กำลัง วิธีเป่าต้องใช้ปากซึ่งเรียกกันในปัจจุบันว่าต้องใช้ประชาสัมพันธ์ ท่านถือกันมาว่า วิธีทั้ง ๒ นี้ เป็นหลักในการกำจัดสิ่งที่เป็นพิษเป็นภัย

ตามเนื้อถ้อยกระทงตามที่ข้าพเจ้ากล่าวมาแล้ว ยังไม่หมดปัญหา เพราะยังมีปัญหาต่อไปอยู่อีกปัญหาดังกล่าวนี้ ได้แก่ปัญหาที่ว่า สร้างสรรค์อะไร บำรุงรักษาอะไร สิ่งที่เป็นพิษเป็นภัยได้แก่อะไรก่อนที่จะตอบปัญหาข้อนี้ เห็นจะต้องหันไปพึ่งคัมภีร์ทางพระพุทธศาสนา ตามคัมภีร์ทางพระพุทธศาสนาท่านแสดงเรื่องราวไว้ซึ่งจะขอนำความมากล่าวแต่โดยย่อที่สุด กล่าวคือ เมื่อพระพุทธเจ้าทรงส่งพระสาวกไปประกาศพระศาสนาเป็นครั้งแรก ได้ประทานพระบรมพุทโธวาทแก่พระพุทธสาวกเหล่านั้นว่า ให้เที่ยวจาริกไปประกาศพรหมจรรย์เพื่ออัตถะหิตะสุขะแก่ชนเป็นอันมาก จากพระพุทธดำรัสนี้ เราจับหลักได้ว่า การกระทำกิจกรรมที่จะให้เกิดผลดี ต้องให้อยู่ในสังเวียนหรือวัตถุประสงค์ ๓ ประการคือ

๑. **อัตถะ** ท่านแปลว่า สิ่งที่เป็นประโยชน์ หรือสิ่งที่เป็นความต้องการ

๒. **หิตะ** ท่านแปลว่า สิ่งที่เป็นประโยชน์เกื้อกูลแก่อัตถะและสุขะ

๓. **สุขะ** หมายถึง ความอยู่เป็นสุขทั้งทางกายทั้งทางใจ เมื่อยึดหลักตามคัมภีร์ทางพระศาสนาเป็นบทยืนแล้ว ก็ตอบปัญหาได้โดยไม่ต้องอ้อมแอ้มอ้ำอึ้งว่า

สร้างสรรค์ สิ่งที่เป็นอัตถะ หิตะ สุขะ

บำรุงรักษา สิ่งที่เป็นอัตถะ หิตะ สุขะ

กำจัดปัดเป่า สิ่งที่เป็นพิษเป็นภัยแก่อัตถะ หิตะ สุขะ

การช่วยกันครบตามตำรับทั้ง ๓ ประการนี้แล้ว ผลที่ได้รับก็คือ ความเจริญรุ่งเรือง ความมั่นคงแข็งแรง ความอยู่เย็นเป็นสุข ปราศจากความอยู่ร้อนนอนทุกข์ ความมั่งมีศรีสุข ปราศจากความยากจนเข็ญใจ.

(สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์)

วัดสามพระยา กรุงเทพมหานคร

๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๐

เกิด แก่ เจ็บ ตาย

เกิด	ต้องตายแต่ตั้ง	ตนดี
แก่	ก็แก่ธรรมมี	มั่นไว้
เจ็บ	ก็เจ็บขันตี	ต้านต่อเจ็บนา
ตาย	เพราะบุญหนุนให้	สู่ห้วง สรวงสวรรค์ สราญเฮย

สมเด็จพระธีรญาณมุนี

(สมเด็จพระธีรญาณมุนี)

วัดปทุมคงคา กรุงเทพมหานคร

๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๐

คติพจน์

ความไม่พอแล้ว	"จน"	เป็นคนเข็ญ
พอแล้วเป็น	"เศรษฐี"	มหาศาล
จนทั้งนอก	จนทั้งใน	ไม่ได้การ
จงริอ่าน	แก้จน	เป็นคนพอ

พระครูศรีชยาภรณ์

ว ั ด ช ั ย พ ฤ ษ ม า ล า ก รุ ง เ ท พ ม ห า น ค

เจ้าอาวาสวัดบางกระเจ้านอกองค์ปัจจุบัน

"อาลัยหลวงชวด"

หลวงชวดพระครูสมุทรวรวุฒาจารย์ (*บุษย์*) เมื่อสมัยที่ยังมีชีวิตอยู่ได้ให้ความอบอุ่นแก่ข้าพเจ้า ให้การอุปการะอนุเคราะห์ตลอดมา

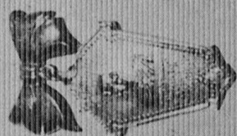
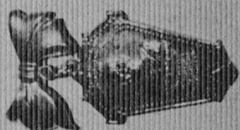
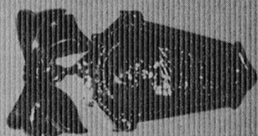
ท่านเปรียบเหมือนร่มโพธิ์ทอง ท่านอบรมพร่ำสอนให้ความรู้ให้วิชา ท่านมีเมตตากรุณาเป็นวิหารธรรม พอท่านมามรณภาพลง ข้าพเจ้าจิตใจไม่สู้จะดีเลื่อนลอยอย่างไรบอกไม่ถูกคิดว่าที่พึ่งพา อาศัยต้องมาดับวูบลง และท่านเป็นที่เคารพรักเป็นหลักใหญ่ของวัดบางกระเจ้านอก หลายวันกว่าจะตั้งสติได้ นึกสงสารท่านอาลัยรักหักไม่ขาด มาคิดทบทวนอยู่หลายตลบ จึงได้ตัดสินใจสร้างเมรุและตั้งปรารถนาว่าจะสมณาคุณท่านเท่าที่จะพึงกระทำได้ หากเมรุยังไม่เสร็จก็จะเอาศพท่านไว้ก่อน และได้บำเพ็ญทักษิณาทานอุทิศถวายไปเรื่อย ๆ

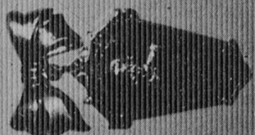
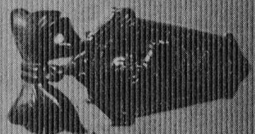
เดชะบุญกุศลของข้าพเจ้าเมื่อลงมือสร้างเมรุก็มีประชาชนบริษัทห้างร้านโรงงานมาช่วยร่วมด้วยจึงได้สำเร็จลง ก็ขอพระราชทานเพลิงศพหลวงชวด ขอดวงวิญญาณของหลวงชวดจงมารับรู้เจตนาของข้าพเจ้าด้วยเถิด บุญกุศลที่ข้าพเจ้าพร้อมด้วยคณะศิษยานุศิษย์และประชาชนกระทำถวายด้วยความจงรักภักดี กตัญญูกตเวทีในครั้งนี้

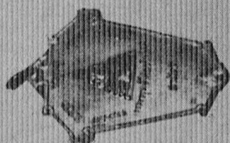
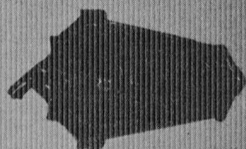
ขอให้หลวงชวดได้รับอนุโมทนา หากว่าไม่ทราบด้วยญาณวิถีใด ๆ ขอเทพเจ้าที่อยู่ ณ ที่นี้จงนำบุญกุศลไปมอบให้หลวงชวดด้วยเถิด ขอให้ดวงวิญญาณของหลวงชวดไปสู่สุคติภพเสวยทิพยสมบัติในสรวงสวรรค์นั้น ๆ เทอญ

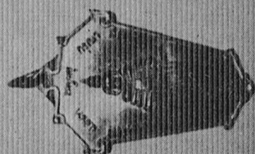
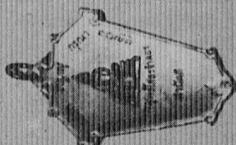
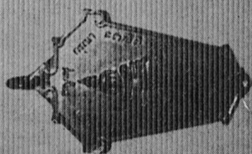
พระครูปลัดมนู ถาวโร

ประวัติ

พระราชธรรมวิสารพระ วัดทรงธรรม พระประแดง

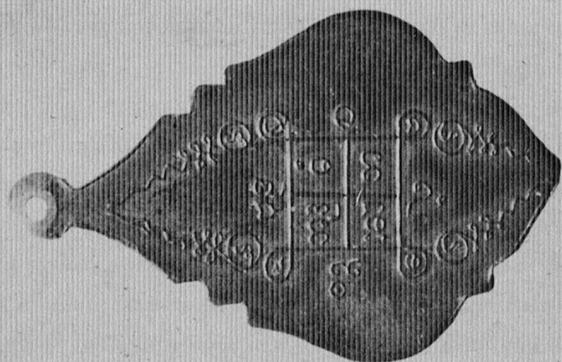
พระธรรมวิสารพระ นามเดิมชื่อ *(สุก)* เกิดวันพฤหัสบดี ท่านเป็นบุตรคนหัวปี ตระกูลของท่านเป็นชาวพุทธ มั่นคงต่อพระพุทธศาสนา บิดามารดาเข้าวัดฟังเทศน์ ฟังธรรมท่านจะติดสอยห้อยตามไปด้วยทุกครั้ง เมื่อตอนเยาวัยได้ศึกษาภาษาไทย และภาษารามัญพออ่านออกเขียนได้

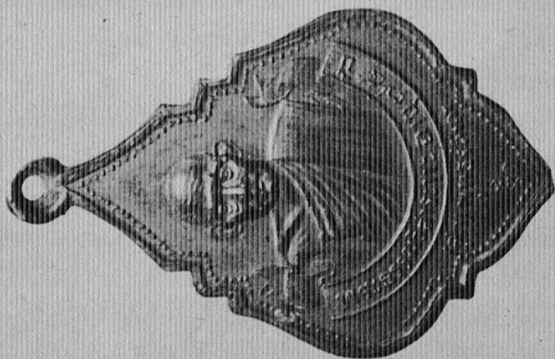
ต่อมาพอเจริญวัยท่านช่วยพ่อแม่ประกอบอาชีพทำมาหากินและต้องรับภาระ เลี้ยงดูน้อง ๆ อีกด้วย พออายุครบบวชท่านก็รับบรรพชาอุปสมบท ณ พัทธสีมา วัดทรงธรรม มีนามฉายา **พุทธรังษี** ท่านเคร่งครัดต่อพระธรรมวินัยประพฤติปฏิบัติ มีศีลาจารวัตรอันดีงาม ท่านได้รับตำแหน่งเป็นเจ้าอาวาส เป็นได้รับพระราชทาน สมณศักดิ์เป็นพระครูสัญญาบัตรที่ **"พระครูปิฎกธระ"**

ต่อมาเป็นเจ้าคณะตำบล เป็นอุปัชฌาย์โดยลำดับ แล้วได้เลื่อนสมณศักดิ์เป็น พระราชาคณะสามัญ "พระธรรมวิสารทะ" ท่านได้เอาใจใส่ในการพัฒนาวัด ให้อุปการะในด้านศึกษาเป็นอย่างดี จัดสถานที่สอบนักธรรมทุกปีมา เลื่อนสมณศักดิ์ เป็นพระราชาคณะชั้นราชในนามเดิม **"พระราชธรรมวิสารทะ"** ท่านได้สร้างความดีไว้ เป็นเกียรติปรากฏ

เมื่อร่างกายชราภาพมีอายุถึง ๘๐ กว่าถึงได้มรณภาพ เป็นที่น่าเสียดายอาลัยรัก แด่บรรดาศิษย์ญาติมิตรและประชาชนเป็นอันมาก และพระเถรานุเถระที่คุ้นเคยกับ ท่านมากมาย **"ช่วยอะไรก็พอจะช่วยกันได้ ช่วยให้คนไม่ให้ตายไม่ได้"**

หลวงพ่อสุก วัดทรงธรรม ดีล้ำเลิศ
แสนประเสริฐ เหรียญเด่น เป็นหนักหนา
ทั้งสามรุ่น อุ่นกมล ผลลือชา
ควรเสาะหา กันเอาไว้ ใช้คุ้มตน.

ประวัติ หลวงพ่อต่วน (พระครูวิบูลยธรรมคุต) วัดกองแก้ว ตำบลบางยอ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

หลวงพ่อต่วน เป็นพระคณาจารย์ที่เก่า และสูงด้วยอายุพรรษา เป็นอุปัชฌาย์ของหลวงปู่บุษย์และได้มรณภาพไปเป็นเวลานาน ไม่มีใครได้จดบันทึกประวัติของท่านไว้จึงยากที่จะค้นหา เมื่อเข้าไปที่วัดกองแก้วเพื่อสอบถามความเป็นมาของท่านแล้ว ไม่มีใครทราบ เจ้าอาวาสก็แนะให้มาหา**ผู้ใหญ่นงค์ รัศมิทัศน์** ก็พอได้ข้อมูลมาบ้าง และไปหาหลานของท่านชื่อ**นางเจียม** ถามว่าโยมมารดาหลวงพ่อชื่ออะไร หมายถึงย่าของ**นางเจียม** แกบอกว่าไม่ทราบ เพราะเกิดมาย่าก็เสียแล้วและไปสอบถามผู้เฒ่าผู้แก่ก็ได้มาคนละอย่างสองอย่าง ก็นำเอามาปะติปะต่อพอเป็นเค้า ๆ ความดังนี้

ท่านพระครูวิบูลยธรรมคุต เดิมชื่อว่า**ต่วน ฉิมมุสิก** เป็นคนกองแก้วโดยกำเนิด เกิดวันพฤหัสบดี เดือน ๘ ปีมะแม พ.ศ. ๒๔๐๑ ตำบลบางยอ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ บิดาชื่อ**หนู ฉิมมุสิก** มารดาไม่ทราบ มีอาชีพในการทำสวน มีพี่น้องร่วมท้องรวม ๕ คน คือ

๑. เป็นพระไม่ทราบชื่อ

๒. พระครูวิบูลยธรรมคุต *(ต่วน)*

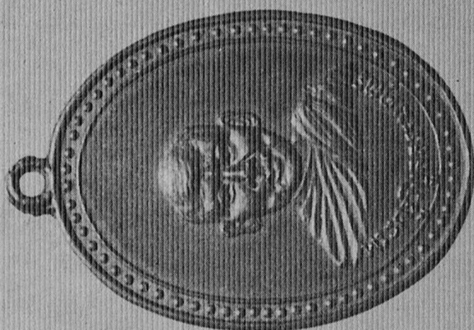
๓. นางเย็น

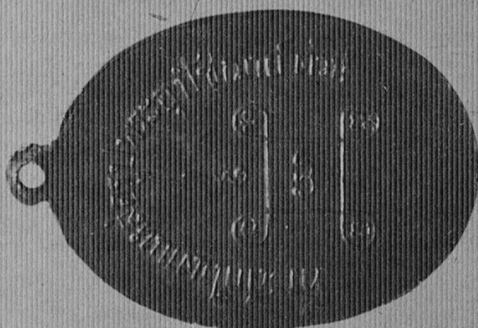
๔. นายกรุม ฉิมมุสิก

๕. นายพุฒ ฉิมมุสิก

เมื่อตอนเยาวัย ศึกษาภาษาไทยที่วัดกองแก้ว กับ**หลวงปู่แก้ว** มีพระเป็นผู้สอนเพราะสมัยนั้น ร.ร.ประชาบาลยังไม่มี ต่อมาก็อยู่วัดเป็นศิษย์วัด และบวชเณรเรียนหนังสือขอมด้วย ก็พออ่านออกเขียนได้ ทั้งขอมทั้งไทย พออายุครบบวชก็ได้รับการบรรพชาอุปสมบท ณ พัทธสีมาวัดกองแก้ว พ.ศ. ๒๔๒๑ **ท่านอธิการแก้ว** เป็นอุปัชฌาย์

เมื่อบวชแล้วก็อยู่จำพรรษาที่วัดกองแก้ว มาในช่วงหนึ่งประมาณ พ.ศ. ๒๔๓๓ – ๓๔ เกิดการขัดแย้งกับพระที่วัดกองแก้ว ท่านก็ย้ายไปอยู่ที่วัดบางน้ำผึ้งในเป็นเจ้าอาวาส เพราะหลวงพ่อผ่อง เจ้าอาวาสเดิมย้ายไปลาดกระบัง ต่อมาที่วัดกองแก้วว่างเจ้าอาวาส ประชาชนบางยอบางกระเจ้าก็ไปอาราธนาท่านมารับตำแหน่งเจ้าอาวาสที่วัดกองแก้ว ตำบลบางยอ อำเภอพระประแดง สมุทรปราการ

ต่อมาได้เป็นเจ้าคณะตำบลบางยอบางกระเจ้า และเป็นอุปัชฌาย์โดยลำดับ และได้รับพระราชทานเป็นพระครูสัญญาบัตรที่ **"พระครูวิบูลยธรรมคุต"** ท่านได้มีลูกศิษย์มากมาย และมีความสนิทสนมกับ**สมเด็จพระชินวรสิริวัฒน์** วัดราชบพิตมาก **สมเด็จพระสังฆราช** *(ชินวรสิริวัฒน์)* ทรงเสด็จมาบ่อยมาเป็นประธานพิธียกช่อฟ้า มาทอดกฐินที่วัดกองแก้วทรงแจกสมเด็จวัดพลับกับประชาชนที่มาในงานโดยทั่วถึงกัน

คราวหลังมาแจกพระชินราชพิมพ์สามเหลี่ยม ด้านหนึ่งเห็นหลัง อีกด้านเห็นหน้า เป็นเนื้อนวโลหะ ต่อมาพระจอนเป็นผู้สร้างพิมพ์คล้ายกัน แต่เป็นเนื้อทองเหลือง เวลานี้ก็หายากแล้ว

เหรียญของท่านได้สร้างเมื่อคราวหล่อรูปเหมือน และมีพระผงอีกอย่างหนึ่ง สร้างด้วยผงอิทธิเจ สร้างน้อยมาก แจกในวงจำกัดจึงไม่แพร่หลาย

ท่านอุปัชฌาย์ *(ต่วน)* อยู่มาจนคราบเฒ่าชรา จึงได้มรณภาพในปี พ.ศ. ๒๔๗๗ ระหว่าง ๒๔๗๘ โดยประมาณ *(ผู้ใหญ่นงค์ได้บอกว่าอุปัชฌาย์ต่วนมรณภาพแล้ว เขาจึงได้บวช ณ วัดกองแก้ว)* ขอให้อยู่ในดุลยพินิจของผู้รู้ต่อไป

ท่านได้มรณภาพแล้ว เหลือความดีไว้ในเบื้องหลังโดยสมควรชื่อเสียงเกียรติคุณของท่านก็ยังเป็นอมตะอยู่คู่กับโลกสืบต่อไป

ดีเหลืออยู่ หมู่ประชา พานอมนบ
น้อมเคารพ ค่ำเช้า เฝ้าบ่นหา
ชั่วเหลืออยู่ หมู่ชน บ่นนินทา
สาปแช่งด่า เช้าเย็น ไม่เว้นวัน

ประวัติ

พระครูสีลานุวติคุณ (สินธุ์) วัดบางกระเจ้ากลาง

ตำบลบางยอ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ท่านพระครูศีลานุวติคุณ นามเดิมชื่อ**สินธุ์** เกิดวันจันทร์ เดือน ๖ ปีมะเมีย พ.ศ. ๒๔๑๒ ณ บ้านคลองสวนแดน ตำบลตลิ่งชัน อำเภอตลิ่งชัน จังหวัดธนบุรี บิดาไม่ทราบ มารดาชื่อนางถมยา มีพี่น้องกี่คนไม่ทราบ ทราบว่ามีน้องสาวอยู่หนึ่งคน ชื่อภักดี ลูกสาว**นางภักดีชื่อทรัพย์** สามีเป็นนายเรือตรีชื่อ**พูน ปานกวงศ์ ณ อยุธยา** ตระกูลของท่านเป็นชาวพุทธมั่นคงเลื่อมใสต่อพระพุทธศาสนา มีอาชีพในการทำสวน อยู่คลองสวนแดน

เมื่อตอนเยาววัยได้ศึกษาภาษาไทย พออ่านออกเขียนได้ และช่วยพ่อแม่ประกอบอาชีพในการทำสวน ต่อมาบวชเณร ไปเรียนมูลกัจจายน์กับ**สมเด็จพุฒาจารย์** *(เข้ม)* ที่วัดพระเชตุพนฯ ท่าเตียน สมัยที่ยังเป็นอาจารย์สอนบาลีอยู่นั้น เมื่ออายุครบ ๒๐ ปีบริบูรณ์ พ.ศ. ๒๔๓๒ ก็เข้ารับการสมบท **ณ พัทธสีมาวัดพิกุลทอง** คลองบางกอกน้อย ธนบุรี

สมเด็จพุฒาจารย์ *(เข้ม)* วัดพระเชตุพนฯ เป็นอุปัชฌาย์ **หลวงปู่โพธิ์** วัดชัยพฤษมาลา กับสมภารวัดพิกุลทอง เป็นคู่กรรมวาจา บวชแล้วก็อยู่จำพรรษา ณ วัดพิกุลทอง เพื่อศึกษาพระปริยัติธรรมควบคู่กับบาลีด้วยมีฉายาว่า **"เกสโร"**

ต่อมานางภักดี น้องสาวพร้อมด้วยบุตรสาวและบุตรเขยได้มาซื้อที่ทำกินที่ตำบลบางยอ พอดีเป็นช่วงที่ท่านก็ย้ายมาอยู่ ณ วัดบางกระเจ้ากลาง สมัยหลวงพ่อสินองค์เก่าท่านก็ชื่อสินเหมือนกัน ชาวบ้านเขาเรียกว่าหลวงปู่สิน เมื่อเจ้าอาวาสมรณภาพแล้ว ประชาชนพร้อมกับทางการคณะสงฆ์เอา**หลวงพ่อสินธุ์ เกสโร** เป็นเจ้าอาวาสวัดบางกระเจ้ากลางแทน**หลวงปู่สิน**

ต่อมาได้ตำแหน่งเจ้าคณะตำบลบางยอ–บางกระเจ้า และเป็นอุปัชฌาย์ เป็นอุปัชฌาย์มานาน จึงได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระครูสัญญาบัตรที่ **"พระครูศีลานุวัติคุณ"** ท่านมีศีลาจารวัตรอันดีงาม มีนิสัยพูดจริงทำจริง และมีวาจาสิทธิ์ คือตาสนกับตาเสาร์ไล่ตีขึ้นไปบนกุฏิ ท่านพูดว่ามึงไม่มีดีตลอดชาติ แล้วก็เป็นดังกับท่านว่า ท่านได้พัฒนาวัดจนเจริญขึ้นโดยลำดับ เช่นซ่อมโบสถ์ บูรณะศาลาการเปรียญ และได้สร้างโรงเรียนประชาบาล *(ศีลาธิราชรังสฤษดิ์สินธุ์)* ไว้เป็นอนุสรณ์ชีวิตของท่าน

ตอนฉลองโรงเรียนได้ทำเหรียญรูปเหมือนแจกเป็นอนุสรณ์ พ.ศ. ๒๔๘๕ ท่านปกครองแบบพ่อปกครองลูกมีเมตตากรุณา แต่เฉียบขาดมีระเบียบ ถ้าคนเมาสุรามาเห็นท่านก็หายเมา บรรดาศิษย์ต้องขามขยาดเพราะหางกระเบนของท่านมีอยู่อันหนึ่ง กิ่งตะโกอันหนึ่ง ที่เด็ก ๆ วัดต้องเกรงกลัวกันไปตาม ๆ กัน

ท่านได้สร้างสมคุณความดีไว้ให้แก่ชาติศาสนาตามสมควร ท่านอยู่มาถึงจนปัจฉิมวัย ก็ได้ถึงซึ่งมรณภาพ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๘ ได้พระราชทานเพลิงศพ พ.ศ. ๒๔๕๐

ท่านพระครู	**ศีลา**	**นุวติคุณ**
สร้างผลบุญ	**เห็นประจักษ์**	**เป็นหนักหนา**
ประชาชน	**น้อมเคารพ**	**นพบูชา**
สร้างวัดวา	**อาราม**	**งามเหลือใจ**
ทั้งพระเณร	**เณรชี**	**มีระเบียบ**
ดูราบเรียบ	**ไม่มัวหมอง**	**ผุดผ่องใส**
หลวงพ่อสินธุ์	**ดุจดังพรหม**	**ร่มโพธิ์ไทร**
ศิษย์อาศัย	**พระคุณ**	**อบอุ่นเอย.**

ประวัติหลวงพ่อดิษฐ์

วัดป่าเกด ตำบลบางยอ อำเภอพระประแดง

จังหวัดสมุทรปราการ

นามเดิมชื่อดิษฐ์ เกิดแก้วงาม โยมผู้ชายชื่อเกต โยมผู้หญิงชื่อล้อม เกิดแก้วงาม เกิดวันพุธ เดือน ๗ ปีฉลู ตรงกับวันที่ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๑๐ ๐๘ มีพี่น้องรวมกัน ๓ คน คือ

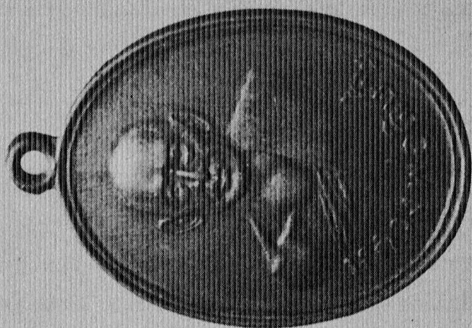
๑. หลวงพ่อดิษฐ์ เกิดแก้วงาม ๒. นายเอี้ยง เกิดแก้วงาม

๓. นายอุ่น เกิดแก้วงาม

เมื่อตอนเยาว์ศึกษาภาษาไทยจนอ่านได้เขียนได้ และได้เล่าเรียนเขียนอ่านหนังสือขอมได้ชำนาญมาก ตระกูลของท่านเป็นคนชาวบางยอมาแต่กำเนิด นับถือศาสนาพุทธ คุ้นเคยกับท่านสมภารทั้งสามวัด เช่น วัดป่าเกด วัดบางขมิ้น วัดกองแก้ว เวลาทำบุญเข้าพรรษาออกพรรษาหรืองานประจำปี มักจะไปทำบุญวัดนั้นบ้าง วัดนี้บ้าง วัดโน้นบ้าง และท่านจะติดสอยห้อยตามไปด้วยทุกครั้ง จึงทำให้มีนิสัยรักพระรักศาสนา ท่านเป็นบุตรคนหัวปี จึงต้องช่วยพ่อแม่ประกอบอาชีพด้วยความขยันหมั่นเพียร เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงเป็นหูเป็นตาแทนพ่อแม่ได้เป็นอย่างดี และต้องรับภาระเลี้ยงดูน้อง ๆ อีกด้วย

ต่อมาบิดาของท่านได้เข้ามาบวชอยู่ที่วัดป่าเกด จนได้รับเกียรติเป็นพระใบฎีกา และเป็นอาจารย์สอนวิปัสสนา กับสอนบาลีแบบโบราณ เริ่มต้นแต่มูลกัจจายน์ไป มีลูกศิษย์ลูกหามาเรียนจากสำนักต่าง ๆ มากมาย เช่นหลวงพ่อสายบัว นิลพัฒน์ เมื่อครั้งบวชใหม่ ๆ ก็มาเรียนจากพระใบฎีกาเกต และพระใบฎีกาเกตได้ชักนำบุตรชายให้เข้ามาบวชเณรอยู่กับหลวงพ่อ เพื่อศึกษาบาลีมูลกัจจายน์และวิปัสสนาด้วย โบราณเรียกว่าเรียนหนังสือใหญ่ เรียนจนถึงอิทธิเจ พออายุครบ ๒๑ ปี ท่านบรรพชาอุปสมบท ณ พัทธสีมาวัด"**ป่าเกด**"

วันที่ ๑๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๓๑ สำเร็จญัตติจตุตถกรรม เวลา ๑๔.๓๐ น.

หลวงปู่แก้ว วัดกองแก้ว เป็นอุปัชฌาย์

หลวงพ่ออ่ำ วัดป่าเกด เป็นกรรมวาจาจารย์

หลวงพ่อหรั่ง วัดบางขมิ้น เป็นอนุสาวนาจารย์

มีนามทางศาสนาว่า "**ติสฺสสโร**" บวชแล้วอยู่จำพรรษา ณ วัดกองแก้ว เพื่อปฏิบัติอุปัชฌาย์ ๑ พรรษา และได้ย้ายมาอยู่กับหลวงพ่อที่วัดป่าเกด เรียนพระธรรม–วินัย และปฏิบัติกิจพระศาสนาต่อไป ศึกษาถ่ายทอดวิชาจากอุปัชฌาย์อาจารย์ จนมีชื่อเสียงเรื่องมนต์

ต่อมาก็ได้เป็นเจ้าอาวาส รับช่วงจากอุปัชฌาย์อ่ำ ดูแลปกครองวัดป่าเกด ท่านเคร่งครัดต่อพระธรรมวินัย ไม่จับเงินทอง แม้แต่มะเขือ แตงกวาดิบ เวลาจะฉันต้องเอาไฟจี้ทำกับปิยะก่อนจึงฉัน ไม่ออกนอกวัด เว้นไว้แต่กิจนิมนต์เท่านั้น ท่านมักจะพูดว่า "เป็นพระต้องอยู่วัด" ไม่ควรยินดีเงินทอง ควรยินดีด้วยปัจจัย ๔ ตามมีตามได้ มีนิสัยขยัน ประหยัด อดทน และชอบสงบ ท่านเดินเก็บใบไม้ใบสนที่หล่นตามลานวัดมาใช้ต้มน้ำไม่ยอมซื้อถ่าน วัดจะได้เตียนและสะอาดด้วย ต่อมาได้รับสมณศักดิ์เป็นพระครูชั้นประทวน คือพระครูกรรมการศึกษา "**พระครูดิษฐ์**" ท่านอยู่จนตราบเฒ่าชรา ร่างกายก็แก่ง่อมเห็นได้ชัด ท่านมียาดีอยู่ ๒ ขนาน สำหรับให้เป็นทาน

"ยาแก้เบาหวาน"

๑. หัวตะไคร้หนัก ๔ บาท ๒. ขมิ้นชันหนัก ๔ บาท ๓ รากมะแว้งเครือหนัก ๔ บาท เกลือผสมพอควร ต้มกินหายแลฯ

"ยาแก้ไข้ทับฤดูหรือฤดูทับไข้"

สมอเทศ สมอไทย สมอดีงู จันทน์เทศ จันทน์ชะมด แก่นปรู แก่นกันเกรา แก่นมะหวด แก่นไม้แดง แก่นประดู่ ลูกกระดอม เอาสิ่งละ ๑ บาท ต้มกินหายแลฯ ยาดีรักษาคนให้หายจากโรคได้ แต่รักษาคนไม่ให้ตายไม่ได้

ฉะนั้นในพ.ศ. ๒๔๘๘ นี้เอง ท่านก็ได้ถึงซึ่งมรณภาพด้วยความสงบ เพราะโรคชรา สิริอายุได้ ๘๕ ปี ๖๔ พรรษา ใครเอายาของท่านไปกิน หายแล้วอย่าลืมตรวจน้ำอุทิศไปให้ท่านบ้างนะ

ประวัติพระครูโกมุทสมานคุณ *(เหมือน ติสฺสสโร)*

วัดบางกอบัว พระประแดง สมุทรปราการ

หลวงพ่อเหมือน เกิดวันพุธขึ้น ๕ ค่ำ เดือน ๔ ปีเถาะ ซึ่งตรงกับวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๒๒ ตำบลบางกอบัว อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ บิดาชื่อเผือก มารดาชื่อเนย ปุระบุณะ มีพี่สาว ๑ คนชื่อคล้ายถึงแก่กรรมแล้ว มีอาชีพในการทำสวน เมื่อเยาว์วัยได้ศึกษาภาษาไทยพออ่านออกเขียนได้เยี่ยงสามัญชนในย่านชนบท พออายุครบบวชก็มาบวชกับญาติผู้ใหญ่บ้านลาดกระบัง พระนครฯ

ณ พัทธสีมาวัดลาดกระบัง วันที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๔๔๓ สำเร็จญัตติจตุตถกรรมเป็นภิกษุภาวะ เวลา ๐๘.๐๐ น. มีนามทางศาสนาว่า "ติสฺสสโร"

เจ้าอธิการแก้ว วัดกองแก้ว เป็นอุปัชฌาย์

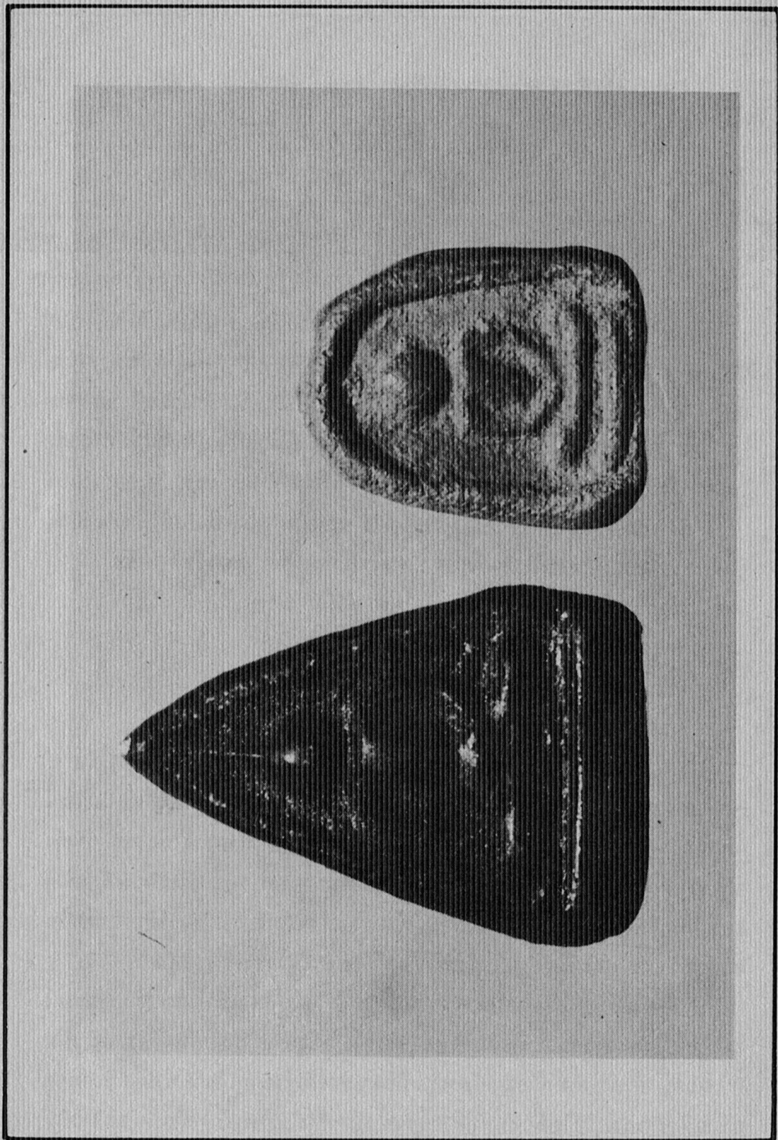
หลวงพ่อจิตร วัดบางกอบัว เป็นกรรมวาจาจารย์

พระอาจารย์ทอง วัดลาดกระบังเป็นอนุสาวนาจารย์

บวชแล้วอยู่ลาดกระบัง ๑ พรรษา เพื่อศึกษาพระธรรมวินัย

แล้วได้ย้ายมาอยู่วัดบางกอบัว อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เพื่อใกล้โยมหญิงโยมชาย และใกล้อุปัชฌาย์ด้วย ท่านมีนิสัยเยือกเย็นหนักแน่นเป็นคนเฉย ๆ เรียบร้อย ชอบสงบ ท่านได้ออกรุกขมูลไปถึงหงษาวดี และเมืองร่างกุ้ง บางคราวก็ไปจำพรรษาที่นั่น เพื่อเรียนวิชาอาคมหลายพรรษา มาระยะหลังไม่ได้ออกเดินดงพงป่า เพราะมารับตำแหน่งเจ้าอาวาส ต่อมาได้เป็นเจ้าคณะตำบล เป็นพระอุปัชฌาย์ และเป็นพระครูสัญญาบัตรที่ **"พระครูโกมุทสมานคุณ"**

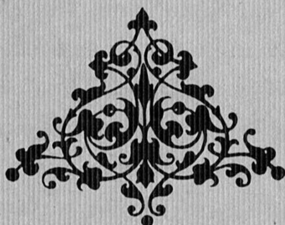
ท่านได้สร้างเหรียญรูปพระพุทธ เมื่อพ.ศ. ๒๔๗๖ แจกในการฉลองตราตั้งอุปัชฌาย์ และสร้างพระเนื้อดินไว้หลายพิมพ์ ด้านหลังส่วนมากจะมีตัว นะ เป็นภาษาขอม ทั้งพระทั้งเหรียญก็ยังเหลือเป็นอนุสรณ์อยู่จนทุกวันนี้ ท่านได้มีอายุอยู่มาจนถึงชราภาพ ในชีวิตบั้นปลายขวนขวายสร้างบุญบารมี บำเพ็ญตนให้เป็น

ประโยชน์แก่สังคมประเทศชาติบ้านเมืองและพุทธศาสนา เหรียญของท่านมีทั้งเงิน อัลปาก้า ทองแดงกะไหล่ทอง และทองแดงรมดำ สร้างประมาณ ๑,๕๑๐ เหรียญ

ต่อมาเมื่อย่างขึ้นเดือนธันวาปีพ.ศ. ๒๕๐๔ ท่านก็เริ่มอาพาธเป็นไข้หวัดใหญ่ บรรดาศิษย์ก็คอยดูแลรักษาพยาบาลผลัดเปลี่ยนกัน ประเดี๋ยวก็ทุเลา ประเดี๋ยวก็หนัก ดูเหมือนท่านจะรู้ตัวว่าสังขารของท่านจะไปไม่รอด ท่านได้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษร ด้วยมือของท่านว่า **"เวลาฉันตาย ๓ วัน ๗ วัน ให้เผาเสีย"** ให้นิมนต์เจ้าคณะเทศน์ ๑ กันฑ์ ข้าวปลาอาหารที่จะถวายพระ น้ำพริกผักต้ม แกงส้มแกงเรียง สั่งรอง-เจ้าอาวาส *(เพชร)* ห้ามมีมหรสพ ใครเขาหามาช่วยก็อย่าเอานะ

นี่เป็นคำสั่งก่อนมรณภาพ พอถึงวันที่ ๑๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๔ อาการไข้ ก็กำเริบหนักขึ้นมีแต่ทรงกับทรุด ท่านได้แต่หลับตาหายใจระรวย ๆ พอถึงเวลา ๑๖.๐๐ น. ท่านก็ถึงซึ่งมรณภาพโดยอาการสงบด้วยโรคชรา ณ ท่ามกลางบรรดา ศิษยานุศิษย์ญาติมิตร คำนวณอายุ ๘๓ ปี ๖๒ พรรษา

ประวัติหลวงพ่อเชย

วัดบางกระสอบ ตำบลบางกระสอบ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

หลวงพ่อเชย เดิมชื่อ**เชย เพชรประดิษฐ์** เกิดวันอังคารเดือน ๑๒ ปีมะแม พ.ศ. ๒๔๑๓ บิดาชื่อ**ประดิษฐ์** มารดาชื่อ**แก้ว เพชรประดิษฐ์** มีภูมิลำเนาอยู่บาง–กระสอบ มีอาชีพทำสวน มีพี่ชายชื่อนายปลั่ง เพชรประดิษฐ์ ท่านมีสองคนพี่น้องเท่านั้น

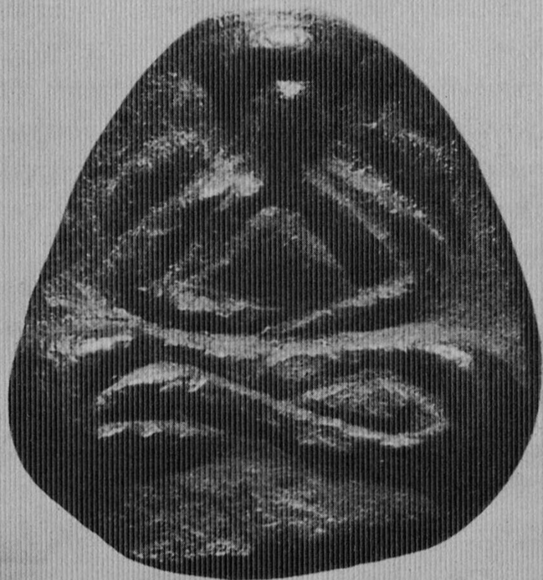
เมื่อตอนยังเยาว์อยู่นั้นก็ได้ศึกษาภาษาไทยและภาษาขอมกับหลวงพ่อปาน จนพออ่านออกเขียนได้ ต่อมาข้ามมาเรียนหนังสือใหญ่กับอาจารย์นิลที่วัดท้องคุ้ง จนถึงอิทธิเจ และต้องมีหัวหมูบายศรีตามวิธีของการเรียน เขาถือกันว่าผงอิทธิเจเป็นเมตตามหานิยมยอดเยี่ยม หลังจากนั้นก็ศึกษาวิทยาคมกับหลวงพ่อปานวัดบางกระสอบด้วย ทั้งได้ช่วยหลวงพ่อปานสร้างวัตถุมงคล ทำพระผงแบบปิดตาและแบบสมาธิ เนื้อคลุกรัก พระปรอท และสิงองคตรากรัก ๔ อย่างที่**หลวงพ่อปาน**สร้าง จนชำนาญจำกรรมวิธีการสร้างได้ พออายุครบบวชก็บวช **ณ พัทธสีมาวัดบางกระสอบ** วันที่ ๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๓๕ ซึ่งตรงกับขึ้น ๕ ค่ำเดือน ๖ ปีมะโรง

เจ้าอธิการจันทร์ วัดท้องคุ้ง เป็นอุปัชฌาย์

หลวงพ่อปาน วัดบางกระสอบ เป็นกรรมวาจาจารย์

หลวงพ่อเพิ่ม วัดหนามแดง เป็นอนุสาวนาจารย์

มีนามฉายาว่า **"ติสฺสร"** บวชแล้วอยู่ ณ วัดบางกระสอบ ศึกษาพระธรรมวินัยจนพอมีความรู้ความเข้าใจแล้วเรียนวิปัสสนากับหลวงพ่อปาน และช่วยทำพระผงคลุกรักจนมีความรู้ความสามารถ ท่านมีความเพียรความอดทนจนทำสมาธิจิตได้สูงและเข้มแข็ง

พระปิดตาหลวงพ่อเชย

ต่อมาหลวงพ่อปานได้มรณภาพ ท่านได้รับตำแหน่งเจ้าอาวาสแทน มาสมัยหลวงพ่อเชยได้ทำพระผงปิดตาคลุกรักอย่างเดียว ท่านได้แกะพิมพ์ใหม่ พิมพ์ของหลวงพ่อปานเอาเก็บไว้ แกะใหม่ประมาณ ๖ พิมพ์ เล็กบ้างใหญ่บ้าง เป็นแบบแขนหักศอกบ้าง เป็นแบบแขนกลมบ้าง เอาตำราของหลวงพ่อปานและเพิ่มว่านเจ้าชู้ลงไปด้วยเป็นกรณีพิเศษกับผงอิทธิเจของท่าน และสั่งห้ามไม่ให้เอาผงพระนี้ไปใส่ให้ผู้หญิงกิน *(ท่านแช่งไว้)* พระผงปิดตาของหลวงพ่อเชยจึงมีเมตตามหานิยมสูงส่งด้วยพุทธคุณมาก

ต่อมาท่านได้เป็นอาจารย์สอนวิปัสสนา มีพระสงฆ์ สามเณรมาจากอารามต่าง ๆ มาขึ้นเรียนวิปัสสนากับท่าน ชื่อเสียงเกียรติคุณของหลวงพ่อเชยดังไปทั่วประเทศและนอกประเทศ พระปิดตาคลุกรักของท่านสวย ๆ งาม ๆ เขาเช่าหากันถึง ๕-๖ หมื่น อาจถึงแสนด้วยซ้ำไป พระปิดตาของท่านนับวันจะหายากเข้าทุกทีและกำลังฮือฮาเกรียวกราวกันมากในปัจจุบันนี้

ท่านอยู่มาจนถึงปัจฉิมวัยได้ไม่นานนัก ท่านก็เริ่มป่วย เพราะสังขารเป็นของไม่เที่ยง เมื่อเกิดมาแล้วก็แก่ เจ็บ ตาย เป็นของธรรมดาเหมือนกันหมด บรรดาศิษย์จะดูแลรักษาก็มีแต่ทรงกับทรุด ไม่มีผู้ใดจะยับยั้งชีวิตของท่านไว้ได้

ฉะนั้นเมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๕ เวลา ๒๓.๔๕ น. หลวงพ่อเชยท่านก็สิ้นลมปราณถึงซึ่งมรณภาพด้วยความสงบ สิริอายุได้ ๖๑ ปี ๗ เดือน ๑๔ วัน

เห็นกันอยู่เมื่อเช้า สายตาย
สายอยู่สุขสบาย บ่ายม้วย
บ่ายยังรื่นเริงกาย เย็นดับ ชีพนา
เย็นอยู่กันร่วมด้วย ค่ำม้วย ดับสูญฯ

ประวัติหลวงพ่อปุ่น ธมฺมสิริ

วัดบางน้ำผึ้งนอก ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

หลวงพ่อปุ่นสังข์เจริญ มีปฏิปทาที่แปลกแหวกแนว ชอบสันโดษ ไม่ยอมเป็นเจ้าอาวาส ไม่ยอมรับสมณศักดิ์ เป็นผู้ที่มีนิสัยชอบรักสวยรักงาม เป็นคนสะอาดและละเอียด มีวาจาสิทธิ์ มีประชาชนเคารพนับถือท่านมาก ตระกูลของท่านเป็นคนชาวบางกอบัวโดยกำเนิด เป็นผู้มั่งคั่ง มีฐานะดีตระกูลหนึ่ง ท่านเกิดปีมะแม วันเสาร์ ขึ้น ๑๑ ค่ำ เดือน ๗ ตรงกับวันที่ ๑๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๒๖ บ้านตำบลบางกอบัว อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เป็นบุตรคนเดียวของ**คุณพ่อหรุ่ม คุณแม่สมบุญ สังข์เจริญ**

เมื่อตอนยังเยาว์โดยที่สมัยนั้นการศึกษายังไม่เจริญแผ่ขยายกว้างขวางเหมือนดังสมัยนี้ จึงได้รับการศึกษาตามแบบที่นิยมกันในพื้นชนบทอย่างธรรมดาสามัญเท่านั้น

ต่อมาอายุครบ ๒๐ ปีบริบูรณ์ ก็ได้เข้าบวชภายใต้ร่มบารมีธรรมในบวรพระพุทธศาสนา ณ พัทธสีมาวัดบางน้ำผึ้งนอก อ.พระประแดง จ.สมุทรปราการ เมื่อวันที่ ๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๔๖ สำเร็จเป็นภิกษุเวลา ๑๖.๐๕ น. มีฉายาเรียกว่า **"ธมฺมสิริ"**

เจ้าอธิการรอด วัดบางน้ำผึ้งนอก เป็นอุปัชฌาย์

เจ้าอธิการปาน วัดมหาบุตร และ**พระวิสุทธินายก** วัดปรินายกเป็นคู่กรรมวาจาจารย์

เมื่ออุปสมบทแล้วก็อยู่จำพรรษาที่วัดบางน้ำผึ้งนอกตลอดมา ได้ศึกษาปฏิบัติธรรมวินัย และได้ศึกษาคันถธุระ วิปัสสนาธุระ จากอุปัชฌาย์อาจารย์ และหลวงพ่อปานวัดบางกระสอบอีกด้วย กับเป็นที่น่าประหลาดพระภิกษุ**หนุ่ม ธมฺมสิริ** *(ปุ่น สังข์เจริญ)* เกิดดื่มด่ำในรสพระธรรมไม่ยอมสึกหาลาเพศ เพราะคุณพ่อคุณแม่ตั้งใจ

จะให้ดำรงวงศ์สกุล เพราะมีบุตรหัวแก้วหัวแหวนอยู่คนเดียว มีสมบัติมหาศาล ทั้งนาทั้งสวน นาประมาณ ๓๐ ไร่อยู่ในย่านพระโขนง ถนนสุขุมวิทผ่ากลาง สวนบางกอบัวอีกหลายขนัด เรือนฝากระดานแบบโบราณอีกหลายหลัง

หลวงพ่อปุ่นเป็นทายาทแต่ผู้เดียว แทนที่จะออกมาครองเรือนเพื่อความสุขทางโลก กลับเห็นว่าสุขทางธรรมประเสริฐกว่า ท่านก็อยู่มาในภายใต้ร่มกาสาวพัสตร์จนถึงปัจฉิมวัย บิดามารดาก็ได้ถึงแก่กรรม จึงบำเพ็ญกุศลอุทิศให้โยมทั้งสองด้วยศรัทธาอันแรงกล้า เมื่อวันที่ ๖ เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๕ ซึ่งไม่มีใครทำได้ในสมัยนั้น เช่น สร้างตู้ไม้สักใส่ยาขนาดใหญ่ ๕๐ ตู้ พร้อมด้วยยาถวายในเขตอำเภอพระประแดงทุกวัด ๓๖ วัด ที่อื่นอีก ๑๔ วัด มีเทศน์ ๑๐ กัณฑ์ ติดกัณฑ์เทศน์เฉพาะปัจจัยกัณฑ์ละ ๑,๐๐๐ บาท หลวงพ่อปุ่นได้สละปัจจัยในคราวนี้ก็ดีและช่วยก่อสร้างถาวรวัตถุก็ดีหลายแสนบาท บ้านก็รื้อเอามาปลูกกุฏิให้พระอยู่ ที่ก็ขายเอาเงินมาสร้างวัด

นอกจากจะได้สมบัติจากบิดามารดา สมบัติส่วนตัวอีกมากมายเหลือประมาณ เครื่องวัตถุโบราณที่ท่านสะสมไว้เต็มทั้ง ๓ หลัง ล้วนแต่ของอันมีค่าทั้งนั้น เช่น เครื่องลายคราม ลายสี เครื่องมุก เครื่องเหล็ก เครื่องผ้า เครื่องไม้มีไม้ดัด เป็นต้น ชนิดเทพนมนรสิงห์ และลายน้ำทองอีกหลายตู้ ตลอดปั้นชนิดต่าง ๆ อีกมาก

เท่าที่จำได้มียี่ห้อ **"ฮกเชียง ฉุย เพ้ง"** และกระถางยี่ห้อ**"แป๊ะเจียว เชี่ยวหวัง"** อื่น ๆ อีกนับไม่ถ้วน ไม้ดัดไม่มีวัดไหนที่จะมากเท่าวัดบางน้ำผึ้งนอก หลวงพ่อเป็นครูไม้ดัดและเครื่องลายคราม หลวงพ่อปุ่นมีวาจาคมคาย พูดให้คนเลิกเป็นนักเลงมามากต่อมาก ถึงกับเอาดาบมาถวายเป็นพุทธบูชาและสังฆบูชา **"หลวงพ่อมีวาจาสิทธิ์"**

วันหนึ่งหลวงพ่อปุ่นไปธุระบางกอบัว ขากลับมาผ่านบ้านลุงมิ่ง ลุงนิ่มนิมนต์หลวงพ่อขึ้นบ้าน พอนั่งเรียบร้อยแล้ว ก็แลเห็นลูกสาวลุงมิ่งมีสติวิปลาสเสียสติ เอาพระเชียงแสนสิงหนึ่งหน้าตัก ๕ นิ้วออกมาวางกลางบ้าน แล้วเอาน้ำรด บอกว่า **"อาบน้ำเสียลูก" "อาบน้ำเสียลูก"** เอาผ้ามาห่มก็บอกว่า **"ห่มผ้าเสียลูก"** พอได้ยินคำสุดท้ายว่า **"อาบน้ำเสียลูก"** หลวงพ่อปุ่มรวมกำลังสมาธิแล้วพูดว่า **"คุณหนู" "คุณหนู"** ด้วยเสียงอันดังหนักแน่น ต้องการจะให้เจ้าของพระหันมามอง พอหันมาหลวงพ่อก็จ้องมองพรางพูดว่า **"คุณหนูพูดอย่างนี้ซิ" "สรงน้ำเสียหลวงพ่อ หายแล้วจะปิดทองให้" "สรงน้ำเสียหลวงพ่อ หายแล้วจะปิดทองให้"** ไม่ทราบว่าเป็นด้วยเหตุผลกลใดคุณหนูเลยลืมคำว่าอาบน้ำ คำว่าลูกเสียสิ้น กลับมาพูดว่า**"สรงน้ำเสีย**

หลวงพ่อ หายแล้วจะปิดทองให้" ว่าซ้ำ ๆ อยู่อย่างนี้ถึง ๓ วัน

ต่อมาได้ทราบข่าวว่าหายจากเสียสติโดยสิ้นเชิง เมื่อหายเป็นปกติแล้ว เขาก็ไปจ้างช่างมาปิดทอง แล้วนำมาถวาย**หลวงพ่อปุ่น สังข์เจริญ** ประดิษฐานอยู่บนโต๊ะมุมทางด้านซ้ายมือที่นั่งรับแขกนั่นแหละ

หลวงพ่อบวชอุทิศชีวิตต่อพระศาสนา เห็นว่าการครองเรือนต้องประสบปัญหายุ่งยากไม่มีที่สิ้นสุด ท่านจึงอยู่ต่อมาจนถึงตราบเฒ่าชรา ร่างกายก็ซูบลงแรงก็ลดน้อย เริ่มอาพาธไม่กี่วันพอมาถึงวันที่ ๑๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๕๘ เวลา ๖.๒๐ น. **ท่านก็ถึงซึ่งมรณภาพด้วยอาการสงบ เพราะโรคชรา สิริอายุ ๗๓ ปี กับ ๓ วัน ๕๓ พรรษา**

สังขารทั้งหลายทั้งที่มีใจครองและไม่มีใจครอง ก็ย่อมจะเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา คนสวยของสาย ความงาม-ของงาม ก็ชั่วระยะหนึ่งเท่านั้น ไม่คงทนถาวรไปได้แค่ไหน ชีวิตบั้นปลายควรจะหันหาแสงธรรมและบุญกุศล อย่างหลวงพ่อปุ่น สังข์เจริญ ที่ท่านได้บำเพ็ญมาแต่ต้นจนอวสานแห่งชีวิต

รูปกายสัตว์ย่อมสิ้น เสื่อมลง
แต่ชื่อเสียงยังคง อยู่ช้า
บุญเป็นที่พึ่งตรง ของสัตว์
ทั้งโลกนี้ โลกหน้า ติดต้อย ตามสนอง

ประวัติ
หลวงพ่อคำ วัดบางขมิ้น ตำบลบางยอ
อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

หลวงพ่อพระครูคำ ปุญฺญาโส นามเดิมชื่อคำ แก้วดำ เกิดเมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๒๘ ตรงกับวันพฤหัสบดี แรม ๖ ค่ำ เดือน ๑๑ ปีระกา ณ บ้านตำบลบางยอ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ โยมบิดาชื่อแก้ว โยมมารดาชื่ออ้น แก้วดำ มีพี่สาว ๒ คนคือ

๑. ตลับ แก้วดำ

๒. บาง แก้วดำ

ท่านเป็นบุตรคนสุดท้อง และเป็นชายคนเดียว ย่อมเป็นที่โปรดปรานรักใคร่ของคุณพ่อและคุณแม่ไปไหนมาไหนมักจะเอาไปด้วย เช่น ไปวัดฟังเทศน์ฟังธรรม ทำบุญตักบาตรที่วัดก็ไปด้วยแทบทุกครั้ง จึงมีนิสัยติดวัดแต่เล็กแต่น้อย พออายุ ๑๘ ปีก็เข้ารับบรรพชาเป็นสามเณร ได้ศึกษาภาษาไทย ภาษาขอมพออ่านออกเขียนได้ และเมื่ออายุครบ ๒๐ ปีบริบูรณ์ก็ได้รับการอุปสมบท ณ พัทธสีมาวัดป่าเกด ตำบลจากแดง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๔๘

หลวงพ่ออ่ำ วัดป่าเกด เป็นอุปัชฌาย์

พระครูพลอย วัดโปรดเกศ เป็นกรรมวาจาจารย์

พระอาจารย์ดิษฐ์ วัดป่าเกด เป็นอนุสาวนาจารย์

มีนามใหม่ในทางพระศาสนาว่า **"ปุญฺญาโส"** พออุปสมบทแล้วก็มาอยู่วัดบางขมิ้น ตำบลบางยอ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ในปีพ.ศ. ๒๔๖๐ ได้ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดบางขมิ้นตลอดจนถึงมรณภาพ หลวงพ่อพระครูคำได้สร้างผลงานทั้งทางคดีโลกและคดีธรรมสมัยนั้นหาครูที่จะสอนยากท่านต้องรับหน้าที่เป็นครูใหญ่โรงเรียนประชาบาลและอุปการะโรงเรียนเอาใจใส่มากเป็นพิเศษ ได้รับสมณศักดิ์เป็นพระครูกรรมการศึกษา

พระครูคำ ปุญญาโส

"พระครูคำ" ท่านได้สร้างถาวรวัตถุไว้หลายอย่าง เช่น อุโบสถ เป็นต้น ท่านอยู่ต่อมาจนตราบเฒ่าชรา ชีวิตร่างกายก็แก่ง่อมจนปรากฏเห็นได้ชัด มีลูกศิษย์ลูกหามากทั้งทางด้านนักเรียน และทั้งด้านพระศาสนา

อยู่ต่อมาจนถึงวันที่ ๒๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๙ เวลาบ่าย ๓ โมงเศษ ท่านก็ถึงซึ่งมรณภาพด้วยความสงบเพราะโรคชรา ดุจผลไม้อันสุกงอมก็จะล่วงหล่นลงฉะนั้น สิริอายุได้ ๙๑ ปี ๕ เดือน ๒๕ วัน ๗๑ พรรษา

เมื่อล่วงลับดับขันธ์แล้ว เงินสักบาทเดียวก็เอาไปไม่ได้ ท่านต้องละทิ้งสิ่งทั้งปวงไปหมด คิดว่าคงจะเอาความดีไปได้เท่านั้น

ทำดีดีติดต้อย ตามตน
ทำชั่วติดกมล ถ่องแท้
เกิดมาแล้วทุกคน ควรทำ ดีเฮย
ความสุขจักเพียบแปร้ แด่ผู้ ทำดี

ประวัติพระครูกรุณานุยุตต์ *(สายบัว ธมฺมกาโม)*

วัดบางน้ำผึ้งใน อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

พระครูกรุณานุยุตต์ นามเดิมชื่อ**สายบัว นิลพัฒน์** เกิดวันที่ ๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๔๓ ตรงกับวันเสาร์ขึ้น ๑๓ ค่ำ เดือน ๑๑ ปีชวด ณ ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ โยมบิดาชื่อ**กลัด** โยมมารดาชื่อ**คร้าม** *(เกิม)* **นิลพัฒน์** มีพี่น้องร่วมท้องเดียวกันรวม ๓ คน

๑. นางเสริม เกียวงศ์ ๒. นางว่าด ฟักสุวรรณ

๓. พระครูกรุณานุยุตต์ *(สายบัว นิลพัฒน์)*

ตอนเยาว์เรียนภาษาไทยที่วัดกองแก้ว พอรู้บ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ ต่อมาบิดานำท่านมาฝากบวชเณรเมื่ออายุ ๑๔ ปี **หลวงพ่อต่วน**เป็นอุปัชฌาย์อยู่ที่วัดกองแก้ว เรียนภาษาไทยต่อและเรียนภาษาขอมด้วย ทั้งได้ศึกษาวิทยาคมกับหลวงพ่อต่วนด้วยอีกเช่นกัน

ต่อมาได้ลาสิกขาบทจากเณรมาช่วยพ่อแม่ประกอบอาชีพในการทำสวน

พออายุครบเกณฑ์ก็เข้ารับราชการทหาร เพื่อรับใช้ชาติบ้านเมือง ปฏิบัติหน้าที่จนได้รับความดีความชอบ เมื่อเป็นทหารได้ ๑ ปี บิดาของท่านก็บวชเป็นพระอยู่วัดบางน้ำผึ้งใน จนเชี่ยวชาญด้านสมถะและวิปัสสนากรรมฐาน เมื่อออกจากทหารแล้วก็มาช่วยมารดาทำสวนตามเดิม

พออายุได้ ๒๔ ปี เมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๖ ท่านก็ได้รับการบรรพชาอุปสมบท **ณ พัทธสีมาวัดกองแก้ว** ตำบลบางยอ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

พระครูวิบูลยธรรมคุต *(ต่วน)* วัดกองแก้ว เป็นอุปัชฌาย์

พระครูธรรมไพโรจน์ *(ผ่อง)* วัดบางน้ำผึ้งใน เป็นกรรมวาจาจารย์

พระอาจารย์หรั่ง วัดบางขมิ้น เป็นอนุสาวนาจารย์

มีนามฉายาว่า **"ธมฺมกาโม"** เมื่อบวชแล้วก็ติดตามอาจารย์ผ่องมาอยู่วัดบางน้ำผึ้งใน ได้ศึกษาพระธรรมวินัยจนสอบไล่ได้เป็นนักธรรมชั้นตรี เอาใจใส่ในกิจพระศาสนาช่วยอาจารย์พัฒนาวัด ท่านได้เรียนกรรมฐานกับอุปัชฌาย์และบิดาของท่าน ไปเรียนกับ**พระใบฎีกาเกตุ** ที่วัดป่าเกด โบราณเรียกว่าเรียนหนังสือใหญ่ พอได้ ๖ พรรษามารดาของท่านก็ถึงแก่กรรม

และในปีเดียวกันนี้ท่านก็ได้ปกครองวัดบางน้ำผึ้งใน พ.ศ. ๒๔๗๓ เป็นครูสอนพระปริยัติธรรม พ.ศ. ๒๔๗๕ เป็นครูใหญ่ ร.ร.ประชาบาลวัดบางน้ำผึ้งใน พ.ศ. ๒๕๐๐ เป็นครูใหญ่ ร.ร.มัธยมวัดบางน้ำผึ้งใน พ.ศ. ๒๕๑๐ เป็นอุปัชฌาย์ เป็นพระครูชั้นประทวน พ.ศ. ๒๔๗๙ เป็นพระครูสัญญาบัตรที่ **"พระครูกรุณานุยุตต์"** พ.ศ. ๒๔๘๓ ท่านได้สร้างสรรค์คุณงามความดีไว้มาก สนใจในด้านศึกษาทั้งทางคดีโลกและคดีธรรม สร้างโรงเรียนพระปริยัติธรรม สร้างโรงเรียนประชาบาลวัดบางน้ำผึ้งใน *(กรุณานุยุตตาคาร)* ซ่อมสร้างบูรณะปฏิสังขรณ์วัดจนเจริญโดยลำดับ

ท่านมีชีวิตอยู่มาจนถึง พ.ศ. ๒๕๒๕ ท่านก็เริ่มป่วยโรคทางเดินอาหารและระบบขับถ่ายพิการ บรรดาศิษย์หลานก็นำท่านไปรักษาที่ศิริราชพยาบาล พอทุเลาก็เอากลับวัด ต่อมาเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๖ โรคเก่าก็กำเริบอีก ก็นำท่านไปรักษาที่โรงพยาบาลสมุทรปราการถึง ๓ ครั้ง แล้วก็เอากลับมารักษาที่กุฏิของท่าน ถึงจะรักษาพยาบาลกันอย่างเต็มที่ อาการของโรคก็ไม่ดีขึ้น

พอถึงวันที่ ๑๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๖ เวลา ๒๓.๑๕ น. ท่านก็ถึงซึ่งมรณภาพด้วยความสงบ ณ ท่ามกลางบรรดาศิษย์ญาติมิตรที่ในกุฏิของท่านนั้น สิริอายุได้ ๘๒ ปี ๗ เดือน ๒ วัน ๕๘ พรรษา

ประวัติหลวงพ่อเผือก

เจ้าอาวาสวัดจากแดง อำเภอพระ ประแดง

จังหวัดสมุทรปราการ

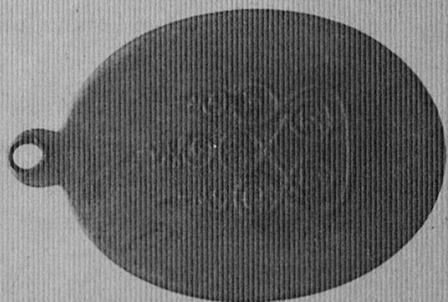
วัดจากแดง เดิมตั้งอยู่ตำบลจากแดง อำเภอพระประแดง สามแดงด้วยกัน ตามที่ผู้เฒ่าเล่าว่าที่ตรงนี้เป็นที่ป่าจาก และใบจากจะแดงเกรียมคล้ายถูกไฟทั่วบริเวณ จะเป็นเพราะถูกแดดเผาหรือเป็นธรรมชาติของจากก็ไม่มีใครทราบได้

เมื่อมาสร้างวัดขึ้นเขาก็พากันเรียกว่า **"วัดจากแดง"** มีเจ้าอาวาสปกครองกันตั้งแต่อุปัชฌาย์อาจลงมาถึงองค์ที่ ๖ ก็คือ **หลวงพ่อเผือก โสภีโต** ท่านเกิดวันศุกร์ แรม ๑ ค่ำ เดือน ๘ ปีฉลู ตรงกับวันที่ ๑๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๕๖ โยมมารดาชื่อเปลื้อง โยมบิดาชื่อเชย นามสกุล ภู่พลับ อาชีพการทำนา เมื่อเยาว์วัยได้ศึกษาภาษาไทยจบชั้นประถมศึกษาบริบูรณ์ ท่านเป็นศิษย์**หลวงพ่อเฉ**ซึ่งมีศักดิ์เป็นพี่ และมีความสนใจในเวทมนต์คาถาวิชาไสยศาสตร์ ได้ศึกษากับหลวงพ่อเฉตตลอดมา

เมื่ออายุครบ ๑๘ ปี ได้บวชเณรที่วัดสำโรงใต้พระประแดง ศึกษาวิชาการทำผงวิเศษ การลงอาคมปลุกเสก และสร้างวัตถุมงคลต่าง ๆ ตลอดจนการรักษาโรคด้วยสมุนไพรและอาคมจนสำเร็จ

แล้วต่อมาก็สึกออกมาช่วยพ่อแม่ประกอบอาชีพทำนา แต่ยังคงสาธยายอยู่เป็นประจำ วันหนึ่งท่านออกไปทำนา ตอนกลางวันจะอาศัยร่มต้นไม้หยุดพักร้อน ก็ยังมีชายคนหนึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องกับท่าน เอาปืนแก๊ปมาเที่ยวยิงนกที่ต้นไม้ที่ท่านพักมีนกชุกชุมมาก พอท่านเห็นเขายกปืนจ้องยิงนก ท่านก็นึกว่าเจ้านกพวกนี้จะต้องมาตายเสียแล้วหรือ ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้ก่อกรรมทำเข็ญให้แก่ใคร ๆ

และเขาลือกันว่าเจ้าคนนี้ยิงปืนแม่นเสียด้วย ท่านจึงได้ตั้งจิตอธิษฐานเข้าที่ภาวนา เพ่งจิตให้แก่กล้า ใช้คาถามหาอุดที่เรียนมา ปรากฏว่าปืนที่สับไกดังเพียง **"แชะ" "แชะ"** ไม่ออกทั้ง ๒ ที และทีที่ ๓ กลัวปืนจะแตก จึงบังคับจิตให้ออกแต่ให้แคล้วคลาด เมื่อยิงครั้งที่ ๓ ยิงออก **"ปัง"** แต่หาได้ถูกนกไม่ ทั้ง ๆ ที่นกก็เกาะอยู่เป็นจำนวนมากตั้งฝูงใหญ่ เป็นที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง

ต่อมาพออายุครบ ๒๐ ปีพ.ศ. ๒๔๗๖ ท่านก็ตัดสินใจเข้าสู่ใต้ร่มกาสาวพัสตร์ **ณ พัทธสีมาวัดสำโรงใต้** อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

พระครูธรรมวิธานปรีชา *(ก้อน)*วัดกลาง เป็นอุปัชฌาย์

อาจารย์ดำ วัดบางกระสอบ เป็นกรรมวาจาจารย์

อาจารย์รอด วัดสำโรงใต้ เป็นอนุสาวนาจารย์ มีนามใหม่ในทางพระศาสนาว่า **"โสภีโต"**

เมื่อบวชแล้วอยู่จำพรรษา ณ วัดสำโรงใต้ ศึกษาพระธรรมวินัยและวิทยาคมอยู่ ๖ ปี ได้ย้ายไปเป็นเจ้าอาวาส**"วัดลาดน้ำเค็ม"** อ.บ้านโพธิ์ จ.ฉะเชิงเทรา อยู่ ๑๑ พรรษา ต่อจากนั้นก็มาเป็นเจ้าอาวาสวัดจากแดง อ.พระประแดง จ.สมุทรปราการ ก็บูรณะปฏิสังขรณ์ให้เจริญขึ้น ท่านได้สร้างวัตถุมงคลไว้หลายอย่าง เช่น เหรียญ ปลัดขิก ตะกรุด ผ้ายันต์ เสื้อยันต์ ธงค้าขาย

หากใครมีความประสงค์อยากจะได้ปลัดขิก ตะกรุด ผ้ายันต์ เสื้อยันต์ ธงค้าขาย ท่านก็หยิบมาลงเสกให้เดี๋ยวนั้น มีผู้ไปขอกันอยู่เรื่อย ๆ ท่านก็แจกให้ฟรี ของที่ท่านแจกให้ไปใช้ได้ผลดี ท่านอยู่ต่อมาจนถึงอายุขัยวัยชราก็เข้าลักษณะที่ว่า เกิดแล้วก็แก่ แก่แล้วก็เจ็บ เจ็บแล้วก็ตาย

ดังนั้นท่านจึงถึงกาลมรณภาพ อันเป็นไปตามธรรมดาของสังขาร คุณความดีที่ท่านสร้างไว้ ด้วยใจสะอาดปราศจากมลทินหวังสุคติได้แน่นอน

นิริย่	**ปาปกมฺมนฺตา**
ปุญฺญกมฺมา	**จ สุคติ**
ผู้ทำกรรมชั่ว	**ไปสู่นรก ส่วน**
ผู้ทำกรรมดี	**ไปสู่สุคติฯ**

ประวัติ
พระครูสมุทรพัฒนโสภณ วัดคันลัด ตำบลทรงคนอง
อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

วัดคันลัดมาเจริญสมัยที่**พระครูสมุทรพัฒนโสภณ** *(ทองหล่อ)* ปกครองเป็นเจ้าอาวาส เพราะอาจารย์ทองหล่อเป็นพระนักพัฒนา เป็นผู้ขยันขันแข็ง อดทน เอางานเอาการ พูดจริงแล้วทำจริงด้วย มีอัธยาศัยไมตรีดี เข้าได้กับชนทุกชั้น มีศิษยานุศิษย์ญาติมิตรและประชาชนเคารพรักใคร่ศรัทธาเลื่อมใสเป็นอันมาก

ท่านเป็นเจ้าอาวาสและเจ้าคณะตำบล และเป็นอุปัชฌาย์ด้วย สร้างวัดวาอารามได้สวยงาม ปัจจุบันกำลังสร้างศาลาการเปรียญ ปรับปรุงการศึกษา และเตรียมขยายการเผยแผ่ให้กว้างขวาง พัฒนาด้านจิตใจประชาชน มุ่งหวังจะให้เขตปกครองเป็นแผ่นดินธรรมและแผ่นดินทองสืบต่อไป

พระครูสมุทรพัฒนโสภณ นามเดิมชื่อ**ทองหล่อ** เกิดวันศุกร์ที่ ๒๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๘๐ ณ ตำบลทรงคนอง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ บิดาชื่อ**นายยิว** มารดาชื่อ**นางทองสุข** สกุล**พูลเจริญ**

เมื่อตอนเยาว์วัยได้ศึกษาภาษาไทยที่โรงเรียนอำนวยวิทย์ มศ.๕ แล้วได้ช่วยพ่อแม่ประกอบอาชีพทำมาค้าขายอยู่พักหนึ่ง จึงมุ่งหน้าเข้าร่มบารมีธรรมบรรพชาอุปสมบท ณ พัทธสีมาวัดคันลัด

เมื่อวันที่ ๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๔

พระราชวิริยาภรณ์ เจ้าคณะจังหวัด เป็นอุปัชฌาย์

พระอุดมวิจารณ์ วัดทรงธรรม เป็นกรรมวาจาจารย์

พระครูบรรจง วรจิตฺโต *(อดีตเจ้าอาวาส)* เป็นอนุสาวนาจารย์

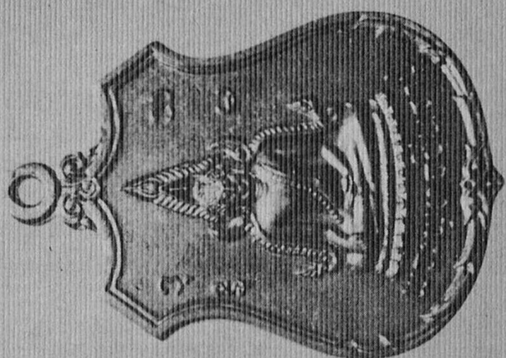
บวชแล้วอยู่จำพรรษา ณ วัดคันลัด ประพฤติปฏิบัติเคร่งครัดต่อพระธรรมวินัย ศึกษาพระปริยัติธรรมสอบได้นักธรรมชั้นเอก ท่านได้ช่วยกิจพระศาสนาด้วยดีตลอดมา จึงได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระครูสัญญาบัตรที่ "**พระครูสมุทรพัฒนโสภณ**" สร้างชื่อเสียงเกียรติคุณให้กับหมู่คณะประเทศชาติบ้านเมือง และพุทธศาสนา

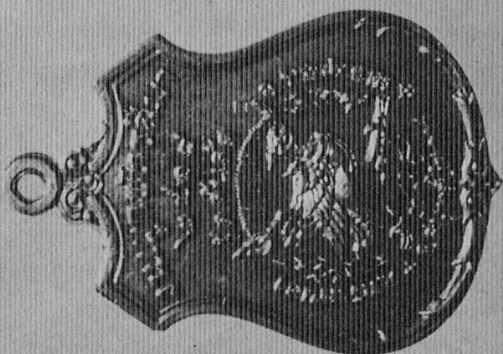
สมควรที่อนุชนรุ่นหลังถือเอาแบบอย่างเป็นทิฏฐานุคติสืบต่อไป ไม่ชอบสะสม เพราะการสะสมจะทำให้เกิดความโลภ

คติธรรมองท่าน

คนจะดีได้ด้วยการงาน ๑ วิชา ๑ ศีล ๑ ธรรม ๑ หาใช่ทรัพย์และตระกูลไม่ "คนที่มีความเพียรความสามารถ แม้มีอายุวันเดียวก็ยังดีกว่าคนที่ไม่มีความเพียรความสามารถ แม้มีอายุตั้งร้อยปี"

ประวัติหลวงพ่ออิน อินฺทญาโณ

วัดใหญ่ตาอิน *(ราษฎร์รังสรรค์)*

ต.บางกระเจ้า อ.พระประแดง จ.สมุทรปราการ

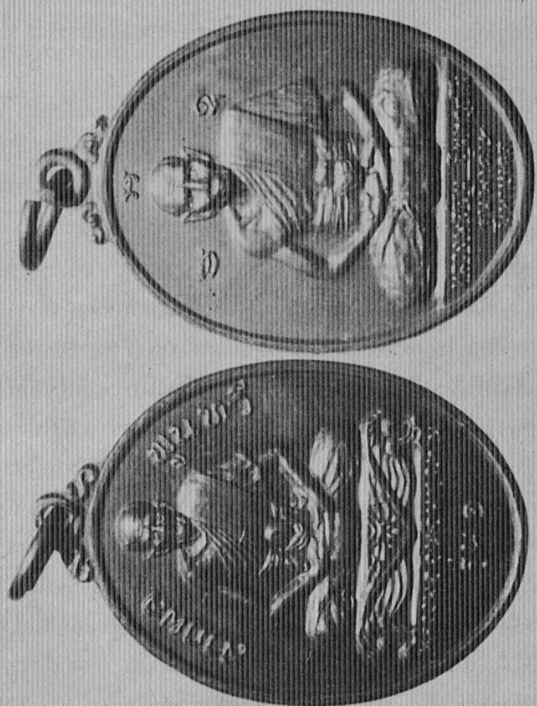
หลวงพ่ออินเทวดา เดิมชื่ออิน **เทศเนตร** เกิดวันอาทิตย์ เดือน ๗ ปีวอก แรม ๑๒ ค่ำ ตรงกับวันที่ ๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๓๙ ณ บ้านบางกอบัว อ.พระประแดง จ.สมุทรปราการ บิดาชื่อ**เปรง** มารดาชื่อ**แช่ม เทศเนตร** ท่านเป็นบุตรคนโต *(หัวปี)* มีน้องอีก ๗ คน คือ

๑. นางเป้า แย้มเผือน
๒. ภิกษุผ่อง เทศเนตร
๓. นายเปลี่ยน เทศเนตร
๔. นางเปรื่อง เทศเนตร
๕. นายโปร่ง เทศเนตร
๖. พระภิกษุปริก เทศเนตร
๗. นายไปล่ เทศเนตร

ตระกูลของท่านเป็นชาวพุทธ มีอาชีพทำสวน เมื่อท่านเติบโตมาก็ช่วยพ่อแม่ประกอบในการทำสวน ท่านมีรูปร่างแข็งแรงใหญ่โต จึงสามารถช่วยให้พ่อแม่เบาใจในการงานเป็นอันมาก ท่านเป็นคนโตต้องรับภาระเลี้ยงดูน้อง ๆ อีกด้วย พอครบบวชท่านก็บวชที่วัดกองแก้ว

หลวงพ่อต่วนเป็นอุปัชฌาย์ บวชได้พรรษาเดียวก็สึกออกมาช่วยพ่อแม่ตามเดิม แล้วแต่งงานกับ**นางแดง ช้างแก้ว** มีบุตรด้วยกัน ๕ คน ต่อมาท่านเที่ยวรับจ้างตัดผมตามวัด ส่วนใหญ่ที่วัดกองแก้ว และเรียนวิทยาคมกับหลวงพ่อต่วน และยังเสาะหาอาจารย์เรียนอีกด้วย แล้วได้ย้ายมาอยู่บางกระเจ้า

เมื่อลูกเต้าโต ๆ แล้วต่างคนต่างก็ไปทำมาหากิน แยกย้ายกันไป ตลอดนางแดงด้วย ตามปกติแกเป็นคนร้อนวิชาอาคม การแต่งเนื้อแต่งตัวซึ่งไม่เหมือนคนทั้งหลาย นุ่งห่มเสื้อผ้าปุปะขาดวิ่น บางทีกางเกงขาก๊วยกะรุ่งกะริ่ง ใส่หมวกขาด ๆ แกสนใจกรรมฐานมาก มีคนมาหาให้ตรวจดูโชคชะตา แกจะนั่งหลับตาแล้วจะทายออกมาแม่นยำ ตามปกติแกจะมาอยู่ตรงที่เนินดินซึ่งคงจะเป็นวัดร้างครั้งนานมาแล้ว

ท่านมีนิสัยเป็นคนใจคอกว้างขวาง ชอบช่วยเหลือผู้อื่น จนกระทั่งมานิมิตขณะที่ปฏิบัติกรรมฐานว่าพระอินทร์มาพบท่าน ขอให้ท่านบวชและสร้างวัดตรงเนินดินที่ท่านอยู่นั้น

ต่อมาท่านก็บวชอีกครั้งหนึ่งวันที่ ๑๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๘๘ ณ พัทธสีมาวัดด่าน

หลวงพ่อวงษ์ วัดปริวาส เป็นอุปัชฌาย์

พระครูสีลานุวัติคุณ *(ป้อม)* วัดบางกระเจ้ากลาง เป็นกรรมวาจาจารย์

พระอธิการจ้อย วัดด่าน เป็นอนุสาวนาจารย์

บวชแล้วก็ไปอยู่สร้างสำนักสงฆ์ตรงเนินดินที่ท่านอยู่มาเดิมนั้น จนพัฒนามาเป็นวัด "วัดใหญ่ตาอิน" เพราะที่นั่นมีพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ชื่อหลวงพ่อใหญ่ ประชาชนจึงเรียกว่า "วัดใหญ่ตาอิน"กันสืบมา ต่อมาเปลี่ยนเป็น **"วัดราษฎร์รังสรรค์"** แต่ประชาชนก็ยังเรียกติดปากว่า "วัดใหญ่ตาอิน"

หลวงพ่ออิน เทวดา มีทหารตำรวจขึ้นท่านมาก ประชาชนไปให้ท่านดูโชคหรือดูสิ่งใด ๆ ก็ตาม ท่านจะนั่งหลับตาดูทางใน พอลืมตาแล้วท่านจะบอกได้ถูกต้อง เช่นทหารไปดูว่าเรือผมจะได้ไปประเทศนอกหรือไม่ ท่านหลับตาพอลืมตาท่านบอกว่าเรือเอ็งไม่ได้ไป ทหารคนนั้นก็นึกหัวเราะในใจเพราะเรือเขาเตรียมพร้อมหมดทุกอย่าง ขออะไรก็ผ่านทุกอย่างหมดแล้ว พอถึงวันเข้าคำสั่งให้ลำที่ ๒ ไป ส่วนลำที่หนึ่งที่ทหารคนนั้นไปดูกลับสั่งให้พักไว้ก่อน ซึ่งเป็นไปตามที่หลวงพ่ออินเทวดาทำนายถูกต้องทุกประการเป็นที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง

ส่วนนายตำรวจคนหนึ่งชื่อ **พ.ต.อ.ผล ไทยเจริญ** ไปให้ดูแลทำอะไรให้เป็นที่ถูกอกถูกใจ เลยปวารณาและเลื่อมใสในท่านถึงกับขายที่นำปัจจัยมาช่วยสร้างโบสถ์จนสำเร็จ และรับอุปถัมภ์ตลอดมา ท่านทำนายได้สมจริงอย่างไม่น่าเป็นไปได้ แต่ก็เป็นไปแล้ว ถึงกับประชาชนยกย่องท่านว่าเป็นเทวดา ใครต่อใครพากันเรียกว่า**หลวงตาอินเทวดา**บ้าง หลวงพ่ออินเป็นหมอเทวดาบ้าง ท่านมีความสามารถสร้างเป็นวัดขึ้นมาได้ พอมาเมื่อพ.ศ. ๒๕๒๐ ท่านก็ได้ถึงซึ่งมรณภาพ อันเป็นไปตามธรรมดาของสังขาร ต่างก็เสียดายอาลัยรักกันทุกคน

"คนเลวตายหลายร้อยไม่น้อยจิต เพราะชีวิตคนเลวนั้นเหลวไหล คนดีตายคนเดียวเราเสียวใจ หวนอาลัยคนดีไม่มีลืม"

ผู้อุปถัมภ์

พระครูสมุทรพัฒนโสภณ วัดคันลัด พระประแดง
บริษัทนานาพรรณ เอนเตอร์ไพร์ส และไซโล จำกัด
บริษัท สยามน้ำมันละหุ่ง จำกัด
คุณกังวาล ตันติพงษ์อนันต์
อาจารย์ ช. ชวนเชย
คุณมนตรี สว่างพาณิชย์
คุณรินทร์ รอดเจริญ
คุณพรเพิ่ม บุญพารอด
คุณประศาสน์ จิระพัฒน์สกุล
คุณสว่าง มาสะกี
คุณแพร สีทอง

ขออนุโมทนาและขอบคุณยิ่ง.
พระครูปลัด มนู ถาวโร.

ถ้อยแถลง

พระครูสุทรพัฒนโสภณ

หนังสือที่ท่านกำลังถืออยู่นั้น เป็นหนังสือแจกอนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ **พระครูสมุทรวรวุฒาจารย์** *(บุษย์) ณ. เมรุวัดบางกระเจ้านอก มีหลายเรื่องหลายรส ส่วนที่สาระสำคัญอันเกี่ยวกับประวัติพระคณาจารย์ ผู้ทำประโยชน์ในพระบวรพุทธศาสนาในหมู่เกาะพระประแดง สมุทรปราการ*

เฉพาะสายเพชรหึงษ์-บางกอบัว และปกิณกะธรรม

พระเดชพระคุณท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์วัดสามพระยา *ได้เมตตาเขียนคติธรรม และ***พระเดชพระคุณท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระธีรญาณมุนี** *วัดประทุมคงคาได้กรุณาเขียน เกิด แก่ เจ็บ ตาย อันเป็นคติเครื่องเตือนใจ มาลงในหนังสือเล่มนี้ นับว่าเป็นเกียรติแด่หนังสือเล่มนี้เป็นอย่างสูง ทั้งเป็นประโยชน์แด่ผู้อ่านไม่มากก็น้อย ทั้งได้รวบรวมวัตถุมงคลแต่ละวัดมาลงไว้ให้เห็น เพียงเป็นตัวอย่างเล็กน้อยเท่านั้น ความจริงแล้วย่อมมีมากกว่านี้ หากมีโอกาสได้จัดพิมพ์เป็นครั้งที่สอง-สามจะรวมนำมาลงให้หมด*

เพื่อบรรดาศิษยานุศิษย์ ญาติมิตรและประชาชนได้ทัศนศึกษา เป็นการประดับความรู้สืบต่อไป และยังไม่มีใครที่ไหนได้จัดทำแบบนี้มาก่อน นับว่าเป็นแบบอย่างที่ดีมีประโยชน์แก่ชนรุ่นหลังอีกประการหนึ่งด้วย

อนึ่ง *จะเป็นงานอะไรก็ตาม งานบวช งานศพ งานฉลอง ทำบุญอายุ ขึ้นบ้านใหม่ งานมงคล หรืออวมงคล หากเจ้าภาพพิมพ์หนังสือแจกเป็นอนุสรณ์ธรรมบรรณาการแล้ว จะถือว่าเป็นงานอันทรงเกียรติยิ่งใหญ่ และสมเกียรติทั้งผู้ให้และทั้งผู้รับ ธรรมะเท่านั้นที่จะทำคนให้ประเสริฐได้ ให้ธรรมะเท่ากับให้สิ่งประเสริฐ ดังพุทธภาษิตว่า*

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ.
การให้ธรรมเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง

อาจารย์ ช.เชย.

กรวดน้ำคำกลอน

ข้าขอตั้งจิตอุทิศผล
บุญกุศลแผ่ไปให้ไพศาล
ถึงบิดามารดาครูอาจารย์
ทั้งลูกหลานญาติมิตรสนิทกัน
ประชาชนทั่วไปทั้งไกลใกล้
ขอให้ได้ส่วนกุศลผลของฉัน
ทั้งเจ้ากรรมนายเวรและเทวัน
ขอให้ท่านได้กุศลทุกคน เทอญ.

พิมพ์ที่สำนักพิมพ์นิตยสารพระเครื่องพุทโธ
เลขที่ 484/180 ถนนเจริญนคร คลองสาน กรุงเทพฯ
โทร 437-1148